

БОРБА®

Ще гоїде скоро свободата!

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

OCTOBER 1989

Д-РЪ БОРИСЪ ГАНЧЕВЪ ПОЧИНА

Роденъ на 25 априлъ 1914 г., починалъ на 2 септемврий 1989 г. всрѣдъ семейството си, въ Калгари, Алберта, Канада.

Произтичащъ отъ патриотично и здраво българско семейство, покойния Борисъ бѣше активенъ членъ на С.Б.Н.Легиони като ученикъ въ гимназията и като студентъ въ София. 9 септемврий 1944 г. го завари току що завършилъ ветеринарна медицина. Поради антикомунистическите си разбирания, той бѣше подложенъ на преследвания, тормозъ и арести и бѣ скоро принуденъ да напустне нелегално България и премине въ Югославия. Тамъ преследванията продължаватъ и той за втори пътъ минава границата и отива въ Триестъ – Италия. Тамъ той веднага се включва въ редоветъ на БНФ като активенъ членъ на клона на Организацията и единъ отъ редакторитѣ на вестникъ СВОБОДА, органъ на Б.Н.Ф. въ Триестъ, Италия. По-късно, презъ 1950 година, той емигрира въ Канада и се установява въ гр.Торонто. Тамъ той продължава народо-полезната си дейность въ борбата противъ комунизма за свободата на България. Скоро той успѣва да положи всички изискуеми изпити и получава право да практикува ветеринарна медицина въ Канада. Получава назначение като околийски ветеринаренъ лѣкаръ въ града Калгари, провинцията Алберта, където прекара последнитѣ 30 години на своя животъ.

Презъ цѣлото време на пребиваването си въ Канада, той бѣше единъ отъ най-активнитѣ наши членове. Дълги години той председателствуваше клонна на Б.Н.Ф. въ Алберта, и презъ последнитѣ нѣколко години бѣше членъ на Управителния Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ.

За неговата неуморна дейность д-ръ Ганчевъ бѣше награденъ съ златния орденъ на Б.Н.Ф. Той присъствуваше и участвуваше редовно въ всички конгреси и заседания на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. За последенъ пътъ д-ръ Ганчевъ взе участие въ заседанието на Ц.У.С. на Б.Н.Ф., състояло се презъ м.май т.г. въ гр.Бъфало, щата Ню Йоркъ, САЩ. На специално уреденото тържество по случай 6 май -- Денятъ на Храбростта -- д-ръ Ганчевъ бѣ награденъ съ специаленъ орденъ и почетна лента на клонна на Б.Н.Ф. въ Бъфало. Макаръ и съ разклатено здраве той остана на поста си и взе участие въ всички важни решения на заседанията.

Д-ръ Борисъ Ганчевъ достойно изпълни своятъ дългъ къмъ народъ и Родина и остави примѣръ за подражание. Неговата смъртъ е голѣма загуба за Б.Н.Ф., националната ни емиграция и борбата за свобода.

Тленнитѣ останки на Борисъ Ганчевъ бѣха положени на вѣченъ покой въ Калгари, Алберта, където погребението му се състоя на 7ми септемврий 1989 г. Той остави любяща съпруга, Ета, която бѣше негова вѣрна другарка и синъ – Борисъ Ганчевъ младши.

Някога нѣма да забравимъ името, образа и спомена за нашия милъ и непрежалимъ приятель и събратъ ДОКТОРЪ БОРИСЪ ГАНЧЕВЪ.

БОГЪ ДА ГО ПРОСТИ И ВѢЧНА ДА БЪДЕ НЕГОВАТА ПАМЕТЬ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
 † Д-ръ Георги Паприновъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ

Година 38, брой 3

Книжка сто и трета

Октомврий 1989

БЪДЕШЕТО НА БЪЛГАРИЯ

Комунизмътъ умира... какъ ще се уреди неговото наследство.

Д-ръ Николай Г. Алтънковъ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ

Това което става въ България днесъ е предсмъртната агония на комунизма: такъвъ какъвто го знаемъ, такъвъ какъвто се е представялъ предъ насъ и предъ цѣлия български народъ, и такъвъ какъвто е въ действителностъ. Сега голѣмиятъ въпросъ е : какво идва следъ него, какво ще го замѣсти и чрезъ какви перипетии ще се стигне до дълго очакваното Освобождение.

Преди да се унесемъ въ мечти и фантазии относно безбурното и щастливо пренасяне на четридесетъ и петъ години на гнетъ, кошмари и тероръ въ една нова система, където демокрацията ще цвѣти, свободата ще господствува и възможноститъ за лично изразяване ще бъдатъ реализирани безъ задръжки, следва да се върнемъ малко назадъ и да поразмислимъ. Въ края на краищата говоримъ въ момента за действително реалистичната възможностъ -- НАЙ ПОСЛЕ -- българския народъ да се почувствува свободенъ и да реши новия си режимъ безъ външна намѣса и натискъ, а само въз основа на своитъ собствени разбирания за това що е добре -- и зле.

Преобладаващия начинъ на мислене обикновено поставя бъдещето на България въ приблизително сжцитъ рамки на развитие както Полша и Унгария презъ последнитъ петъ години, сиречъ: западащото стопанство на страната "не би могло" да избере другъ моделъ на развитие освенъ този вече явно предпочитанъ въ дветъ споменати страни. Освенъ това "натиска" на народа за повече свободи и лични и граждански права "не може да не доведе" до плурализма на Полша или Унгария. И накрая, желанието на София да се нѣкакси умъкне всрѣдъ ново-скалпващото се европейско обединение води до илюзията, че сегашната шайка "трѣбва" да се пригоди къмъ поставящитъ ѝ се условия.

Иконокласитѣ: тѣзи които заематъ крайноститъ на политическия спектъръ предпочитатъ другъ моделъ на развитие. 99 на сто отъ крайната и -- на думи -- непоколебима алтернатива на комунизма обединяватъ праздната си фразеология съ останалитъ още живи /впрочемъ многобройни въ България/ сталинисти, които отричатъ напълно, категорично и безрезервно възможността за каквото и да е било друго развитие на политическия животъ въ България, освенъ това очертано презъ петдесетитъ години, съ други думи, полицейщина, нагайки, убийства и кръвъ.

По срѣдата между двата модела се намиратъ "реалиститѣ": тѣзи, които не ся въ състояние да мислятъ самостоятелно, понеже за тѣхъ положението въ България винаги е било функция на фактори извънъ контрола и желанието на народа ни. "Чужденци ги докараха и чужденци ще ги разкаратъ" е тѣхния из-

разъ на толстоевския принципъ на примирение съ злото, или по-скоро на "непротивление зло насилиемъ".

И тритѣ предлагани възможности сж -- споредъ насъ -- нереалистични. Нѣщо повече, тѣ сж и нежелателни. Може би има и другъ -- четвърти моделъ на развитие. Може би последицитѣ отъ неговото приложение да бждатъ по-благоготорни за вече много изстрадалото българско общество, а и -- кой знае -- възможно е той да допадне повече на народа ни, отколкото това що се предлага напоследъкъ отъ свои -- а и отъ чужди.

Нито Полша нито Унгария иматъ "9 септемврий". Въ тѣзи две страни нѣ-маше комунистическа революция /наложена, или доброволна/, нито народенъ сждъ, нито концентрационни лагери за антикомунисти, нито бесилки за противници на властта. И въ дветѣ страни комунизма израстна като плѣвелъ на чуждо тѣло, войски отъ съседна държава окупираха странитѣ имъ и наложиха дребни и никога неприети пионки като управители. Отъ края на войната насамъ усилията на всички поляци сж били да преодолеятъ влиянието на Русия-СССР върху тѣния животъ заедно съ стремежа имъ да продължатъ да бждатъ частъ отъ цивилизована, западна и католическа Европа отъ която бѣха насилствено откъснати. Будапеща бѣше "градъ-крепостъ" на единната нѣмско-унгарска борба противъ болшеvizма и падна почти по същото време когато падна и Берлинъ.

И въ дветѣ посочени страни борбата на народитѣ имъ презъ последнитѣ 45 години не е била на една класа срещу друга, на една партия противъ народа, а по-скоро въпросъ на националистическо проявление. Затова и на поляцитѣ е толкова лесно сега да осществатъ единството си между "Солидарношчъ", Католическата църква, ген.Яруселски и полския народъ като цѣло. Полскитѣ комунисти навремето избѣгаха въ Германия да правятъ революция: Червената Роза Люксембургъ не можа да намѣри аудитория въ Полша. Поляцитѣ предпочитаха Пилсудски /въпрочемъ сжщо бившъ социалистъ/.

Матиашъ Ракоши бѣ наложенъ на обезкрвения /отъ войната/ унгарски народъ отъ същата московска клика, която имъ пробута Бела Кунъ презъ 1919 г. Този пътъ Унгария неможа да бжде спасена отъ ромъно-полски пълчища: тия две страни самитѣ бѣха сгазени отъ танковетѣ на Москва. Унгарската революция отъ 1956 година бѣ НАЦИОНАЛНА: Унгария противъ Русия. Това бѣ ясно на Имре Наги и на Полъ Малетеръ, както и на Андроповъ и Хрушчовъ. Затова и сега короната на Св.Стефанъ почива въ Будапеща и догодина комунистическата имъ партия ще се прости официално съ властта.

Румъния има своя 23 августъ, както България почита и досега 9 септемврий. И въ дветѣ страни вземането на властта отъ комуниститѣ бѣ съпроводено съ неимовѣренъ тероръ, повсемѣстенъ тормозъ и пълно сковаване на националното имъ изявяване. И все пакъ -- както обикновено се случва при паралели отъ този характеръ -- и тукъ България преобладаваше.

Никой не знае точния брой на убититѣ отъ комуниститѣ при вземането на властта и следъ това, но всѣкому е известно че т.н."народни сждилища", които заседаваха въ София, Пловдивъ и другитѣ главни градове презъ 1944-1945 година нѣматъ своя еквивалентъ НИКЪДЕ другаде по свѣта, включително и въ любимия отъ комуниститѣ моделъ -- мечтания Съветски съюзъ. Тамъ създадената отъ Ленинъ Чека действуваше на полеви начала. Нагантъ въ тила. Убититѣ въ България сж надъ 100,000, затворени, интернирани и преследвани сж толкова много, че НѢМА семейство, непострадало отъ комуниститѣ.

Тѣзи жертви, съпроводени съ изопването на националната тѣканъ на българщината до скъсване, систематичното, целенасочено и хладнокръвно убийство на националната ни интелигенция, култура, елитъ и добродетели, изкопаха

точно тази дълбока пропастъ между народъ и управляющи, която сега -- за жалостъ -- не може да бъде запълнена. Отъ едната ѝ страна сѫ изправени гробокопачитѣ на България, може би премислящи съдбата си сега, но и съзирайки въ далечина образитѣ на хилядитѣ, които бѣха пребити -- хей така -- за да направимъ революция, може би, но и за да угодимъ нѣкому. Кому? Този, който сега съветва хладнокръвие отъ Москва? Отъ другата страна сѫ жертвитѣ и тѣхнитѣ семейства: свободно изчислени като мнозинството отъ народа.

Точно тукъ е силата на втората илюзия: че комунизъма НИКОГА не може да бъде промѣненъ въ България понеже пропастъта е незапълняема. "Съ кръвъ сме я взели и нѣма да я отстъпимъ безъ кръвъ" е широко ширещиятъ се шаблонъ на екстремиститѣ: отъ двата лагера. Сталиниститѣ се позоваватъ на надутия брой на членоветѣ на партията имъ, забравяйки, че това е фикция, която ще изчезне мигновено съ Освобождението. Тѣзи, които въ понеделникъ викаха "Осанна", въ петъкъ скандираха: "Разпни Го!".

Е добре, явно е всѣкому, че НѢМА БЪЛГАРСКО СЕМЕЙСТВО, липсващо пострадалъ отъ комунизъма свой членъ. Какво ще правимъ сега, ще почне цѣлото колене отново? Ново седмо отдѣление въ Централния затворъ, пакъ Бѣлене? Богдановъ Долъ и Росица отново? Може би нови "народни" или народни съдилища? Ново изтрѣбване даже на тази домотъкана и несъвършенна нова интелигенция и елитъ? Докога? Въобще ще има ли край, или края ще дойде когато окончателно изтрѣбимъ и последния българинъ въ свѣта?

Това ли е сценариото, което Б.К.П. готви за противницитѣ си при нужда? Това, което ни бѣ разкрито отъ нейни бивши членове и сътрудници на Д.С.е, че съществуватъ списъци на хора готови за изтрѣбване при дадена парола. Това ли се готви отново за народа ни?

Или може би това е, което нѣкои отъ насъ желаятъ. Имаме ли действително хора между насъ, които да сѫ загубили ума си дотамъ, че да желаятъ ново клане въ България?

Нищо чудно -- нашепва ни се усърдно -- великитѣ сили пакъ да се намѣсятъ. Тѣ ни надробиха тази попара, ние я сърбахме досега, тѣ ще ни помогнатъ: Америка е велика и великодушна, тя нѣма да ни остави току така; Германия е наша открай време приятелка, Франция сме я имали винаги за примѣръ. Европа е предъ прага на своето обединение, тя нѣма и не може да ни забрави. Особено приемайки сега Полша, Унгария, па утре и Чехия, и сигурно Югославия. Американския сенатъ има своитѣ комисии по източно-европейскитѣ въпроси, тѣ знаятъ за насъ, нѣма да ни оставятъ да пропаднемъ...

Още не е късно за всички българи да признаятъ че никому не е съдено да има всичко за което мечтае, но е възможно да се постигне разбирателство, което ще ни запази като народъ, ще ни предпази отъ крайности и ще ни даде подтикъ и желание да живѣемъ заедно, да творимъ като единно общество и да се радваме на продуктитѣ на труда ни.

Българския Националенъ Фронтъ е противокомунистическа организация. Ние сме противъ насилието, терора, диктатурата и произвола откъдето и да идватъ. Ние сѣщо НИКОГА нѣма да се примиримъ съ организираното съществуване на българския комунизъмъ. Между другото и поради това, че 45 години сѫ предълго време за осъществяване на какъвто и да е политически и стопанско-социаленъ идеалъ, даже и съ помощта на шмайзера и ножа. Но не сме ние, които проповѣдваме мѣстъ, насилие, кланета и произволи. И не е отъ насъ заплахата която комуниститѣ сънуватъ. Тѣ се стряскатъ всѣка нощъ. И съ право.

"Никога не ще забравимъ, никога не ще простимъ" сме заявявали отъ момента на съществуването си като организирана опозиция на софийския ре-

жимъ. Не е имало брой на БОРБА въ който да не споменемъ имената на жертвитъ дадени въ борбата противъ комунизъма. Този нашъ лозунгъ ще остане во вѣки вѣковъ: никой не е клалъ народа ни толкова дръзко, масово и безпричинно както шайкаджитъ въ София. Това имъ престъпление никога нѣма да се забрави нито ще бъде опростено.

Надъ всичко обаче остава нашата любовъ къмъ майка България и всички българи. И тази любовъ ни дава сили да възмогнемъ мѣстата и желанието да видимъ причинителитъ на нашитъ страдания наказани. Не отъ насъ трѣбва да се страхуватъ българскитъ комунисти, а отъ народа който сѣ тероризирали въ продължение на половинъ вѣкъ. Къмъ тѣхъ: къмъ ВЪРХОВНИТЪ ПОВЕЛИТЕЛИ трѣбва да се обърнатъ тѣзи които все още издевателствуватъ съ правата имъ. Отъ тѣхъ трѣбва да искатъ прошка и къмъ тѣхъ трѣбва да пристѣпятъ съ смирение.

Може би е вече късно. Но може би още има време. Топката е въ тѣхното поле. Отъ тѣхното държане и отъ тѣхното поведение ще зависи и отношението на българския народъ утре. Ние сме ги осъдили отдавна. Както и българския народъ когото представляваме. Но този народъ е ВЕЛИКЪ, затова е и великодушень. Той нѣма да прости на комунизъма, но нищо чудно да приеме обратно въ ложето си всички негови синове, даже и бивши комунисти.

Никой никога нѣма да ни помогне ако не си помогнемъ сами.

Необходимо е само едно: да мислимъ, и постѣпваме като българи!

26 АВГУСТЪ 1953 ГОДИНА

Навършиха се 36 години отъ една отъ най-големитъ "горянски" акции на Балканитъ: дѣло на обединенитъ сили на Б.Н.Ф. Акцията бѣ насочена срещу голѣмъ, богатъ съ оръжие складъ покрай дефилето на Рилската рѣка, по онова време охраняванъ отъ съветски войници и български комунисти.

Командирътъ на отряда, Кирилъ Петроновъ организира легионерска бойна група, която изработи планъ да унищожи червенитъ гадове и заеме муниципалния складъ. Всрѣдъ групата личеха: Василъ Янчевъ, Вангелъ Глуевъ, Крумъ Ивановъ, Спиросъ Пилевъ и много други.

Съ невиданъ героизъмъ смѣлитъ "горяни" превзематъ на шурмъ триетажното здание, обитавано отъ българо-руско военно комунистическо разузнаване. Следъ снабдяването имъ съ необходимото оръжие, бойната група вдига зданието въ въздуха и се изтегля въ Пирина, безъ да даде нито една жертва.

Всички тѣзи вѣрни синове на България -- вклучително командира Петроновъ -- загинаха по-късно при други акции. Честъ на тѣхната паметъ!

АТЕНТАТЪ СРЕЩУ ТОДОРЪ ЖИВКОВЪ

На 10 юний 1989 година въ Банки, край София, България, двама офицери отъ военното командване: капитанъ Борисъ Нейковъ и капитанъ Велко Младеновъ сѣ извършили атентатъ срещу Тодоръ Живковъ, като сѣ стреляли срещу него. Той е билъ леко засегнатъ. Двамата атентатори сѣ успѣли да напуснатъ страната нелегално. Комуниститъ пазятъ тоя случай въ тайна, но сѣ поискали отъ международната полиция /Интерполъ/ да залови и имъ предаде въпроснитъ атентатори. Ние имаме случай чрезъ нашъ представителъ да говоримъ лично съ атентаторитъ. Тѣ сѣ добре, укриватъ се и сѣ на свобода въ неизвестна отъ комуниститъ западна страна. Това е четвъртия известенъ атентатъ срещу чуждия агентъ и гробокопачъ на България Тодоръ Живковъ.

КРАДЕЦА ВИКА, ДРЪЖТЕ КРАДЕЦА!

По поводъ на "досиетата съ кафявъ цвѣтъ" отъ София.

Неотдавна въ българския ежедневенъ печатъ се появиха публикации, които се опитватъ да изопачаватъ истината относно възникването, дейността и същността на Независимото дружество за защита правата на човѣка въ България — НДЗПЧ. Заяви се, че това сѣ една малка шепа хора, чиято дейностъ не занимавала политическото съзнание на българската общественостъ. Посочи се, че всички тѣ, безъ изключение сѣ сѣ криминално и терористично минало, и накрая, че това сѣ хора — отявлени врагове на социализма, държавата и народа.

Четейки тѣзи публикации, човѣкъ не може да не се запита: следъ като НДЗПЧ е толкова чуждо на политическото съзнание на българската общественостъ, защо бѣха необходими тѣзи публикации и то въ такива централни вестници като Работническо дѣло, Отечественъ фронтъ, Народна младежъ, Литературенъ фронтъ и др.? Почти цѣлиятъ български печатъ, че даже радиото и телевизията занимаваха и продължаватъ да занимаватъ народа съ въпроса за демократичното движение въ България.

На второ мѣсто, следъ като всички сѣ криминални престѣпници и терористи, защо БКП организира събрания и митинги изъ цѣлата страна, на които се опитва да заклейми тѣхната дейностъ, а не ги предаде на прокуратурата да бждатъ съдени както му е редътъ. И накрая, откъде накѣде БКП има право да заявява, че щомъ като борцитѣ за човѣшки права сѣ противъ комунистическия режимъ, то тѣ били противъ своя народъ и Родина?

Отговорътъ е , че движението за човѣшки права въ България не е толкова незначително както го представя пропагандата на комунистите; второ, членоветѣ на НДЗПЧ не сѣ никакви криминални престѣпници и не могатъ да бждатъ съдени предъ цѣлата свѣтовна общественостъ за криминални постѣпки, които не сѣ извършени, и накрая, следъ като узурпира властта на 9 септемврий 1944 г., БКП успѣ да създаде монополъ на политическия животъ въ страната, което ѝ даде възможността еднолично да се отождествява съ държавата и народъ.

Най-неприятното въ тѣзи публикации е голѣмата непочтеностъ и коварство, които лѣхатъ отъ тѣхъ. Следъ като не можа да измисли по-сериозно обвинение съ което да попречи на дейността на НДЗПЧ, БКП заяви, че то проповядвало фашистка и анти-демократична идеология. Захващайки се за фашизма тѣ мислѣха, че сѣ открили лесния начинъ, чрезъ който да могатъ да оклеветаятъ и разтурятъ дружеството.

Въ почти всички статии насочени противъ демократичното движение и най вече въ "Досиета съ кафявъ цвѣтъ" /в-къ Отечественъ фронтъ, 10 февруарий 1989 г./ се твърди, че ръководителитѣ на НДЗПЧ въ България били закоравѣли фашисти, защото преди 9 септемврий 1944 г. членували въ Съюза на българскитѣ национални легиони... Разчитайки на невежеството на българитѣ /въ страната отъ 45 години насамъ не е имало нито една що годе научна публикация, която достовѣрно да описва идеологическата същностъ и програма на СБНЛ/, комунистите безъ какво да е обяснение, или притеснение сложиха равенство между фашизмътъ и легионерството.

Щомъ като председателятъ на дружеството, инж.Илия Минева билъ легионеръ, то цѣлото движение — твърдятъ тѣ — е фашистко, и безъ никакъвъ срамъ се опитаха да "докажатъ" на свѣта, че въ България нѣма никакво демо-

кратично движение и че това което съществува като противникъ на комунистическия режимъ е чисто и просто една фашистка организация. Подобно е и твърдението за Б.Н.Ф. Въ предаването излъчено презъ м.май по българската телевизия, комунистите заявиха, че Б.Н.Ф. била фашистка организация само защото нейниятъ почетенъ председателъ г-нъ Иванъ Дочевъ билъ ръководителъ на легионеритъ преди 9 септемврий 1944 г.

Преди да попитаме дали комунистите иматъ право да отождествяватъ фашизма съ легионерството, нека посочимъ накратко нѣкои черти на легионерското движение у насъ. Следъ втория конгресъ на СБНЛ презъ 1932 г. въ гр.Русе, организацията излъзе на политическата сцена въ България съ следната програма, която бѣ публикувана въ сп. "Преломъ":

1. Свобода на личността : човѣшки права и равенство между всички;
 2. Свобода на словото и печата;
 3. Свобода на политическите убеждения;
 4. Свободни избори - компетентни кандидати;
 5. Свобода на религиозните вѣроизповедания;
 6. Право на свободно упражняване на частна професия;
 7. Свободна вътрешна и външна търговия;
 8. Земята да принадлежи на тѣзи, които я обработватъ;
 9. Справедливо правосъдие -- еднакво за всички;
 10. Външна и вътрешна политика ръководяща се отъ интереситъ на народа и държавата;
 11. Отговорностъ на управниците предъ народа;
 12. Социални грижи за всички - подпомагане на слабите и нуждаещите се;
- и т.н.

Въз основа на тази програма СБНЛ се изяви предъ народа и очерта пътя на демокрацията и прогреса. Въ нея не личатъ никакви "човѣконенавистнически и антидемократични" елементи, които да оприличатъ СБНЛ на фашистка организация. За да не бъдемъ голословни, ето и нѣкои отъ общозадължителнитъ черти на фашизма, които проф. Жельо Желевъ посочи въ книгата си "Фашизмът" /изд.Н.М., София, 1982 г./:

1. Насилствено установяване на еднопартийна система, чрезъ унищожаване на другите партии;
2. Срастване на партията съ държавата;
3. Унификация на цѣлия общественъ животъ чрезъ насилствено налагане на фашистката идеология въ всички сфери на обществения животъ: стопанство, култура и наука;
4. Авторитаренъ начинъ на мислене съ култъ къмъ партийния водачъ;
5. Тотално обхващане на населението въ казионни организации /Трудовъ фронтъ, Хитлерюгендъ, Кингфолкъ, Пимпфе и др./, подчинени на фашистката партия;
6. Безогледна и тотална пропаганда въ полза на фашистката партия;
7. Концентрационни лагери и затвори;

.... и т.н.

Сравнявайки програмата на СБНЛ съ тази на фашистките партии, ние не можемъ да забележимъ и най-малкото съвпадение на мисли, идеи и цели. Може ли, обаче програмата и практиката на ЕКП да устои на подобно сравнение?

Какъ е възможно български учени, претендиращи за научностъ и обективностъ въ изследванията си, да твърдятъ, че въ България е имало фашизмъ преди 9 септемврий 1944 г.? Никой отъ тѣхъ не е направилъ и едно, единств-

вено задълбочено и аргументирано изследване съ което да се докаже на българския народъ, че наистина България преди 45 години е била фашистка държава. Нима не се замислятъ, че вънъ отъ България има също учени -- и то съ много по-голямъ наученъ авторитетъ отъ тѣхния -- които се занимаватъ съ българска история, и които въ нито една тѣхна публикация не споменаватъ даже името "български фашизъмъ". Нима не чувствуватъ, че много скоро ще се срамуватъ /ако иматъ въобще такова чувство/ за фалшификациитѣ, които така недобросъвестно направиха съ българското минало и история. Могатъ ли тѣзи измамници и псевдоучени да отговорятъ положително на проститѣ въпроси:

-- Кога въ България нѣкоя политическа партия е узурпирала властта въ своя полза и е поправила или замѣнила конституцията на страната, провъзгласяваща я за непогрѣшима и имаща право само тя да притежава властта?

-- Кое българско правителство отъ преди 9 септемврий 1944 е било съставено отъ членоветѣ на една единствена политическа партия, която да управлява еднолично и безъ да се допита до парламента, съдилищата и народа?

-- Имало ли е случай когато въ Народното събрание да не съ се разисквали, дискутирали и решавали решения и проекти на правителството?

-- Правени ли съ въобще опити отъ нѣкого да унифицира и сложи въ калъпъ човѣшкото мислене?

-- Кой български политически водачъ е издигалъ своята личностъ въ култъ, подобно на Г.Димитровъ, Червенковъ и Т.Живковъ?

Естествено е че на тѣзи въпроси никой който познава България отъ преди 9.ІХ.1944 не може да даде положителенъ отговоръ. Тогава? За каквъ фашизъмъ става въпросъ?

Изхождайки отъ това което знаемъ за фашизма отъ книгата на Желевъ, и комунизма -- който сме изучавали на теория, и въ който сме живѣли на практика -- ние съвсемъ основателно можемъ да запитаме, дали днешнитѣ борци за човѣшки права и демокрация съ фашисти, или фашиститѣ съ тѣзи, които сега се опитватъ да имъ припишатъ качества, които тѣ самитѣ притежаватъ?

Нека се върнемъ още веднѣжъ къмъ книгата "Фашизмът" на Ж.Желевъ. На стр.20 той дава опредѣление на фашизма като "...фашизмътъ, това е тоталитарна диктатура на една партия, или една идеология, издигнала се до тоталностъ и предявила претенция за изключителностъ въ политическото изграждане на националния животъ...". Ако прочетемъ отново характернитѣ черти на фашизма излиза, че НЕ СЪЩЕСТВУВА НИКАКВА РАЗЛИКА МЕЖДУ ФАШИЗЪМЪ И КОМУНИЗЪМЪ. Също както фашистката партия и комунистическата се обяви за единствена, която може да разполага съ съдбитѣ и живота на милиони хора -- нейни роби и слуги.

На 9.ІХ.1944 г. съ помощта на Червената армия, комуниститѣ по насилственъ начинъ създадоха еднопартийна система на управление. Също както фашиститѣ, използвайки монопола си надъ сръдствата за масова информация, и опирайки се на милицията и въоръженитѣ сили, тѣ разтуриха и забраниха съществуването на всички останали политически партии: социалъ-демократи, земедѣлци, анархисти, демократи и др. Колко съ политическитѣ жертви които взѣха? Безчетъ!

Както фашисткитѣ партии, комунистическата не желае да дѣли властта съ друга партия. Тя се стреми и налага пълненъ монополъ въ политическия животъ и унищожава всички които съ противъ нея. На мѣстото на предишнитѣ политически партии и организации БКП създаде организации по свой образъ и подобие и съ програма идентична съ тѣхната. Това съ добре известнитѣ ка-

сионни групички като БЗНС, ОФ, Комсомолъ, Пионерче, Съюза на българските писатели, Журналистическия съюзъ, научно-тѣхническиятъ съюзъ и др. подобни, всички тѣ изцѣло подчинени на БКП, чрезъ които последната е обхванала и контролира цѣлото общество, точно така както фашиститѣ сториха преди 65 години. Тѣзи групички сѫ вѣрно копие и пълно подобие на фашисткитѣ казионни групировки като Германски трудовъ фронтъ, Хитлерюгендъ, Юнгфолкъ, Съюза на нѣмскитѣ механици, Националь-социалистическия съюзъ на преподавателитѣ и др.

КРАДЕЦА ВИКА, ДРЪЖТЕ КРАДЕЦА!

Веднага следъ завземането на властта БКП отмѣни Конституцията на България и наложи своята, т.н. "Димитровска" конституция, която постанови, че цѣлата властъ принадлежи на комуниститѣ, досущъ както и Хитлеръ се справи презъ 1934 година съ Ваймарската конституция на Германия.

По подобие на фашиститѣ, комуниститѣ наложиха на народа унифициранъ начинъ на мислене, отъ което неизбежно последваха т.н. социалистическа култура, социалистическа литература, социалистическо кино и театъръ, социалистическа наука и т.н. Тѣзи сурогати и до днесъ подтискатъ и ограничаватъ духътъ на българина и неговия творчески замахъ!

Като завършекъ на т.н. "диктатура на пролетариата", БКП успѣ да слѣ партийния съ държавния апаратъ. Точно както фашиститѣ желяеха, нашитѣ комунисти подчиниха държавата на партията. За кратко време бѣ установенъ тоталенъ и повсемѣстенъ партиенъ контролъ надъ всички държавни органи, тѣхниятъ кадъръ и дейността имъ. Едни и същи лица сѫ едновременно членове на правителството и на централната партийна властъ.

Могатъ ли комуниститѣ да посочатъ единъ министъръ, или неговъ замѣстникъ, който да не е партиенъ членъ, или тѣхна марионетка? Къде по свѣта съществува парламентъ като българското "народно" събрание, което изцѣло и безропотно да играе ролята на послушно дете -- съветвано и напътствувано отъ своя строгъ наставникъ -- БКП?

Както фашизмътъ навремето прокара закони съ които се облагодетелствуваха всички партийни членове, така и въ България БКП създаде закони даващи редица привилегии на своитѣ членове, като се започне отъ специалнитѣ магазини за пазаруване и се стигне до безплатното раздаване на автомобили, апартаменти, вили и т.н. "народни пенсии".

Всичко: отъ организационната структура до методитѣ и срѣдствата съ които БКП управлява и ръководи държавата, наподобява много отъ чертитѣ на италианския фашизмъ и нѣмския нацизмъ отъ преди втората свѣтовна война. Можемъ да си представимъ дебелоочието на всѣки, който днесъ обвинява българскитѣ борци за свобода и демокрация като фашисти.

Доказателство, че самитѣ комунисти смѣтатъ себе си за фашисти е забраняването и конфискуването отъ пазара на горечитираната книга на проф. Желевъ. Въ "Фашизмът" Българската комунистическа партия видя своя собствень образъ. Тя разбра, че авторътъ много умѣло е успѣлъ да използва образнитѣ срѣдства, примѣритѣ и историческитѣ факти, за да я опише като една типично фашистка партия. За разлика отъ българскитѣ "историци" и "академици", които безъ никакви доказателства твърдятъ, че СБНЛ била фашистка организация, проф. Желевъ съ своето задълбочено изследване убедително показва, че между фашизма и комунизма не съществува никаква разлика.

Въ своята умраза и страхъ отъ всичко, което е противъ тѣхъ, комуниститѣ сѫ готови на всѣкакви лъжи, заблуди и измами. Страхътъ да не загубятъ

властта и диктатурата си ги кара да се нахвърлят толкова настървено и безскрупулно срещу НДЗПЧ в България.

Събитията в Разградско от м.май т.г. сложиха началото на дългия път който нашия народ ще трябва да извърви към демокрацията. Със сигурност можем да кажем, че ще последват още много жертви, особено като се има предвид жестокият и коварен нрав на българският комунизъм. Ето защо ние българите живеещи свободно в Западните страни следва да помогнем на нашия народ -- кой съ каквото може -- за да се излѐзе успешно и без излишни жертви от политическата криза в която сега България навлиза. За неофашистите съ комунистическа маска нѐма мѐсто в Родината ни!

Проф.Симеонъ Недѐлковъ, Вашингтонъ, САЩ

ДЕМОГРАФСКАТА ТРАГЕДИЯ НА БЪЛГАРИЯ

През 1966 г. списание Отечество /излизащо в София/ основа рубриката "Въ очакване деветмилионния". По думите на списанието от септември, 1988 г./бр.17/, сега вече рубриката е закрыта: "...Стана ясно, че деветмилионният българинъ ще се забави. Може би дълго..."

Причините: през 1966 г. раждаемостта в България е ударила дъното: 14.9 на хиляда, последно мѐсто в Европа. През 1987 и този рекорд бѐ счупенъ. Раждаемостта стигна най-ниското равнище в историята на страната- 13 на хиляда, означаващо, че в абсолютни цифри населението на страната се увеличава съ 9,459 души на година. При тѐзи темпове България ще се увеличи съ още единъ милионъ хора през 2094 година, следъ цѐли 106 години! Но всеки демографъ знае, че насоката и тенденцията на развитието е, която опредѐля бъдещето. Нѐма никаква гаранция, че комунизма нѐма да доведе до отрицателенъ прирѐстъ на населението и то още в близките десетъ години.

Още други нерадостни цифри: 7% от семействата съ безъ деца, 25% съ съ едно дете, 54% съ две и едва 14% съ три или повече деца. Броятъ на сключените бракове отъ 9% на хиляда през 1975 г. следъ десетъ години е намалѐлъ на 7.5 на хиляда. Броятъ на неженените в възрастта 30-39 години през последните 20 години е **УДВОЕНЪ!**

ТОВА СЪ ФАКТИ, а не фантазия.

Кой е отговоренъ за тѐхъ? Тѐзи, които обсебиха нашето политическо развитие и убиватъ народа ни отъ 45 години насамъ. Кой другъ?

СВАТБАТА НА ПРИНЦЪ КИРИЛЪ

Синътъ на Царъ Симеонъ II, Принцъ Кирилъ Преславски, се е оженилъ за испанката Розарио Надалъ де Пуигдорфила на 15 септември т.г. в Палма де Майорка, Испания. Церемонията се е състояла в 8 ч.вечерта в църквата Св.Ана, последвана отъ свадбена вечеря. Присъствували съ много гости между които Царицата-майка Иоанна, принцеса Мария-Луиза и испанския кралъ съ своята съпруга. **ЧЕСТИТИ ВЪНЦИ НА ШАСТЛИВАТА БРАЧНА ДВОЙКА!**

Въ Българска Македония

250 работници съ подписали петиция в Скопие, съ която съ искали уволняването на мѐстно назначенъ директоръ-некадърникъ. Трима отъ подписаните съ били осждени: Никола Ефремовъ на 3 месѐци затворъ, Йорданъ Митевски -- 3 месеци и Михаилъ Петровски на 4 месеци затворъ.

БОРЦИТЪ ЗА ЧОВЪШКИ ПРАВА ВЪ БЪЛГАРИЯ
ВОДЯТЪ СЪПРОТИВАТА
ТЪ ИМАТЪ НУЖДА ОТЪ НАШАТА ПОМОЩЬ!

Отъ момента на формирането на Независимото дружество за защита на човъшкитѣ права въ България /НДЗЧП/, комуниститѣ му обявиха нестихваща война и предприеха мѣрки за неговото унищожаване, умаловажаване и премахване: арести, тоmosъ и принуда върху членоветѣ, прокуждане извънъ границитѣ на страната и т.н. Въпреки това дейността на дружеството продължи разширяването си докато се стигна до момента когато цѣлокупната патриотична българска общественост се обяви на тѣхна страна.

Особено внимание бѣ насочено отъ страна на Държавна сигурностъ и нейнитѣ агенти къмъ компрометирането и евентуално измѣстване на председателя, инж.Илия Миневъ, дългогодишенъ политически затворникъ /27 год./, патриотъ и националистъ, човѣкъ съ голѣмъ авторитетъ. Агенти на Д.С. проникнаха въ дружеството и се опитаха да предприематъ акции отъ ватре за превземането му и превръщането на НДЗЧП въ послушенъ слуга на правителството.

Споредъ новини пристигнали напоследъкъ отъ Родината тия пѣклени помисли сѣ намѣрили подкрепа въ лицето на нѣкои несигурни елементи, които водени отъ изпитани и платени провокатори на милицията сѣ организирали нелегално и незаконно събрание на което 20 души /отъ съставъ отъ повече отъ 6,000 членове/ сѣ решили еднозначно да отстранятъ председателя, г-нъ Миневъ. Въ сѣщото време когато Миневъ е подъ домашенъ арестъ, съ прекъснатъ телефонъ, безъ възможности за съобщения съ външния свѣтъ и когато всѣки пристигналъ пратеникъ въ гр.Септемврий /Сараньово/ където той живѣе, бива веднага арестуванъ и репресиранъ, се обявява нашироко, че организацията е решила подмянето му.

Българския народъ не е вчерашенъ и познава похватитѣ на комуниститѣ. Вестъта за незаконното отстраняване на Миневъ се разнесе изъ цѣлата страна и реакцията на народа бѣ недвусмислена: образува се буквална вълна отъ негодувание и присъединяване къмъ редоветѣ на дружеството. За народа ни НДЗЧП бѣше -- и си остава -- едно движение противъ комунистическия режимъ което се изявява въ единствено възможната -- полу-легална -- форма на съпротива въ момента. Редица нови членове се присъединяватъ къмъ дружеството и авторитета на инж.Илия Миневъ порастна презъ последнитѣ два месеци, противно на очакванията на комуниститѣ. Днесъ спокойно може да се каже, че НДЗЧП е навлѣзло въ нова фаза на развитие, то продължава да расте и да се развива и никой и никога не може да спре неговия животъ и динамика.

Българския народъ помага както може. Сѣщото правимъ и ние. Трѣбва да имаме предвидъ, обаче, че борбата въ България -- и въ чужбина -- противъ комунизма СЕГА ВЕЧЕ СЕ ВОДИ НА РАЗЛИЧНО НИВО отъ това което бѣше даже преди една година. Дошълъ е денятъ когато всѣки единъ отъ насъ -- националисти и антикомунисти -- трѣбва да се отзове на повика на Родината.

Българския Националенъ Фронтъ апелира къмъ всички патриоти:

ПОДКРЕПЕТЕ БОРБАТА!

Изпращайте вашитѣ помощи къмъ нашия специаленъ фондъ за подпомагане на движението въ България. Обърнете се лично къмъ насъ ако имате възможностъ и желание за организационна и друга съпротивителна работа. Адреси: В.И.Ф., Special Fund, P.O.Box 46250, Chicago, Ill.60646, U.S.A., В.И.Ф., P.O.Box 3795, Santa Barbara, Ca.93130, U.S.A.

или чрезъ всички наши мѣстни клонове.

Когато Карл Маркс се затвори в лондонската библиотека за да напише своя "Капитал", той четеше европейските учени по стопански науки търсейки подкрепа за политическата си доктрина. Маркс не остави никакви конкретни напътствия как да се гради комунизма. Неговата политическа концепция е даже "дете" за своето време. Тя е относителна за епохата си.

Маркс заключи, че капиталистическият метод на стопанска организация носи в себе си семето на саморазрушение поради класовите противоречия. Изучавайки Френската революция той стигна -- по аналогия -- до заключението, че новосъздадения пролетариат ще извърши революция и ще замести буржоазията, така както последната стори с феодализма. Маркс вярваше, че комунистическата революция ще победи в най-развитите индустриални страни, където пролетариата бѣ най-многоброенъ.

Историята го опроверга. Маркс и Енгелс вярваха, че частната собственост е причината за създаването на класи, които са главно две: господстващи и подтиснати. Обаче след пълното ликвидиране на частната собственост в СССР и у нас изникнаха нови класи. Практиката и живота опровергаха Маркс отново. След 70 годишна практика на комунизма ние сме сега свидетели на неговия пълнен провал: фактът признат дори от Горбачовъ.

70 години след комунистическата революция, системата не може да изхрани собствения си народ и след толкова годишна човѣшка драма и невиданъ от човѣчеството експеримент -- милиони убити в затвори и концентрационни лагери -- СССР остава все още недоразвита страна. Русия има стопанство като страните от третия свят с извънредно нисък стандарт на животъ.

Горбачовъ обвинява Сталинъ и Брежневъ в деформиране на марксизма-ленинизма. Той търси причината за стопанския провал в прекаленото централизиране на управлението, бюрокрацията, корупцията, култа към личността, но никога неможе да разбере, че концепцията, възгледите и политическата доктрина на Маркс и Ленин са грѣшни.

Нито Маркс нито Ленин разбраха кое мотивира човѣка към трескава стопанска инициатива, нито законите на конкуренцията и свободния пазаръ. Горбачовъ е продукт на комунистическата система. Той е чедо на Ленин и затова неможе да види свѣтлината. Комунистите се мъчеха да организират индустриално общество с командващи принципи на военни, които са несъвместими с творческия замах на свободната личност.

Горбачовъ за първи път видя и съзна, че съветското общество е в дълбока материална и морална криза, която намалява ролята на СССР на международната сцена. Той видя, че кризата е обхванала всички области на икономическия, обществен и културен живот. Горбачовъ призна, че системата е болна и се мъчи да я лѣкува и спаси.

Първата индустриална революция започна в Англия и бързо обхвана повечето от европейските страни и САЩ: машината замѣсти ръчния труд. Страни, които по една или друга причина неможеха да се индустриализират бѣха доминирани и в много случаи колонизирани. Днес живѣем в нова индустриална революция в която умствения труд се замѣства от специална електронна машина наречена компютър. Тѣзи страни -- като Съветския съюз -- които все още не са включени в тази революция, неминуемо ще страдат от доминиращите ги развити страни.

Горбачовъ разбира, че напредналите индустриални страни създадоха глобален пазар за обмяна стоки и технология, а Съветския съюз остава изолиран от облагите му. Един от значителните показатели за индустриална-

та изостаналостъ на СССР е структурата на външния му износ: изключително сурови материали като петролъ, руди, кожи, дървенъ материалъ -- сиречъ колониални стоки -- които му доставятъ надостатъчно твърда валута, досущъ като странитѣ отъ третия свѣтъ.

"Единъ призракъ броди изъ Европа -- призрака на комунизъма" писаха Марксъ и Енгелсъ въ Комунистическия манифестъ преди 140 години. Сящиятъ този призракъ днесъ преследва комуниститѣ и не имъ дава спокойствие даже нощемъ, защото заключението на всѣки нормаленъ човѣкъ е, че комунизъма съ и безъ перестройка умира като стопанска система, социално учение и политическа доктрина. Комунизъма е идеалистическа утопия, създадена презъ XIX вѣкъ. Тази утопия накара много да преминатъ къмъ акция мотивирани отъ мечтата за едно ново общество, което изградиха на пѣсъчни основи чрезъ насилие, тероръ, лъжа и демагогия.

Комунизъма, споредъ Марксъ е "Отъ всѣки споредъ възможноститѣ, на всѣки споредъ нуждитѣ", а споредъ Ленинъ е "Съветска властъ плусъ електрификация". Тогава защо бѣ създадена ЧЕКАТА да убива стотици хора на день?! Догмата на Марксъ спъва всѣка нова идея и замразява човѣшката мисль.

Днесъ когато дори много комунисти, въпрѣки тѣсното си виждане, бавни рефлексии и сковано мислене, почнаха да разбиратъ простия фактъ. Тѣ бавно осъзнаватъ, че ся загубили пътя въ тъмнината и едва сега виждатъ хоризонта и признаватъ частично истината. Тѣ вече дори се питатъ кой е пътя отъ комунизъма къмъ капитализъма.

Стокообмѣна, човѣшкия контактъ, модернитѣ съобщения и западнитѣ демократически идеи иматъ изключително влияние върху комунистическия обществъ, застрашавайки тѣхната истинска натура. Академичната младежъ на Китай илюстрира по най-блестящъ начинъ горното твърдение.

Водачитѣ на Кремълъ трѣбятъ отбой. Съветския съюзъ е въ отстъпление по всички фронтове. Тѣ влѣзоха въ Авганистанъ съ џанфари и го напустнаха пребити. Комуниститѣ ся объркани, раздѣлени и безъ перспективи. Тѣ загубиха идеологическата битка и разбраха най-после, че войната между Запада и Изтока се решава на икономическия фронтъ, където шанса имъ се свежда до нула. Въ ерата на ядренитѣ оръжия не може да бѣде другояче.

Днесъ когато комунизъма е предъ смъртната си агония нашата поробена Родина и изстрадалия ни народъ иматъ нужда отъ достойнитѣ си синове, пълни съ патриотизъмъ и горешо чувство на неограничена любовъ и безгранична преданостъ къмъ Отечеството.

България нѣма нужда отъ импотентна маса на блудници, безотговорни авантюристи и печалбари. Комунизъма умира и всѣки патриотъ трѣбва да допринесе за погребението му.

Д. Ормански, Чикаго, Илинойсъ, САЩ

† СКРЪВНИ ВЕСТИ

На 13 юлий 1989 г. почина въ Меса, Аризона, САЩ, българския емигрантъ

ИВАНЪ АЛЕКСОВЪ,

Роденъ на 15 августъ 1904 г. въ с. Заваля, Брезнишко. Нѣколко години следъ като нашата Родина загуби свободата си, той напустна родния край и емигрира презъ Югославия за Италия. Презъ 1959 г. дойде въ Америка където се настани заедно съ семейството си. Погребението бѣ извършено на 15 юлий въ гр. Меса. Изказваме най-дълбоки съболезнования на семейството на покойния. Богъ да го прости!

На 24 юний 1989 г. почина въ Мюнхенъ нашиятъ незамѣнимъ другарь, дългогодишенъ деецъ отъ Б.Н.Ф.

КИРИЛЪ /Кико/ ЕВДОКИМОВЪ,

69 годишенъ, роденъ въ Видинъ.

Кико се отдаде на освободителната борба още въ първитѣ дни следъ 9ти септемврий 1944 г. За съжаление той не можа да види Родината свободна. Погребението бѣ извършено въ Мюнхенъ при стечение на много негови близки и приятели. Б.Н.Ф. поднесе вѣнецъ съ българския трибагренникъ.

Богъ да го прости!

Вѣчна да бѣде паметъта му!

На 21 августъ 1989 година почина въ Чикаго, Илинойсъ, нашиятъ приятель

Д-ръ АЛЕКСАНДЪРЪ ДИМИТРОВЪ,

69 годишенъ, родомъ отъ Скопие, живѣещъ въ САЩ.

Д-ръ Димитровъ е синъ на известния скопски радетель за българщината, г-нъ Василь Пупковъ. Изказваме нашитѣ искрени съболезнования на семейството на починалия.

Богъ да го прости!

На 25 октомврий 1988 година почина въ Напа, Калифорния, нашиятъ добъръ приятель, националниятъ емигрантъ

Инж.Арх. ИВАНЪ ДИМОВЪ

Края на втората свѣтовна война заварва Иванъ въ Грацъ, Австрия, където той завърши висшето техническо училище, следъ което поема емиграционния пътъ къмъ Австралия. По-късно се установява въ Калифорния където почина, далечъ отъ роденъ край. Изказваме нашитѣ сърдечни съболезнования на неговото семейство тукъ и въ България.

Богъ да го прости! Вѣчна да бѣде паметъта му!

Въ отговоръ на изказанитѣ съболезнования отъ страна на Б.Н.Ф. по случай смъртъта на г-жа Веселина Илиева Иванова, нейниятъ синъ и нашиятъ отличенъ приятель, инж.Илия Стефановъ отправи следното писмо до редакцията:

"Драги Сънародници отъ Ред.Комитетъ на сп.БОРБА: Благодаря ви отъ сърдце за топлитѣ съболезнователни думи. Моята майка загина въ името на едно истинско българско преображение и съ вѣрата, че ние нѣма да допустнемъ да ни бѣде натрапено руско преустройство".

На 30 юний т.г. почина въ Солбакенъ нашия добъръ приятель и абонатъ на БОРБА

ИВАНЪ Т.БОЯДЖИЕВЪ

Изказваме нашитѣ дълбоки симпатии и съболезнования къмъ неговото семейство. Богъ да го прости!

ПАНАХИДА ЗА Д-РЪ АСПАРУХЪ ИСАКОВЪ

На 12 август т.г. въ Кларкс Смитъ, щата Пенсилвания бѣ извършена панахида за д-ръ А.Исаковъ, бившъ председател на МПО, сподвижникъ на Иванъ Михайловъ, изтъкнатъ емигрантски деецъ, легионеръ и авторъ на много статии и публикации. Службата бѣ извършена отъ Епископъ Кирилъ при гроба на покойния, до който траурно се вѣеха българското и американското знаме. Епископъ Кирилъ произнесе прочувствено слово предъ присъстващите близки и приятели, следъ което г-жа Исакова покани всички на обща трапеза въ своя домъ. БНФ бѣ представенъ съ една група отъ Чикаго.

На 21 септемврий т.г. почина въ Чикаго, САЩ, дългогодишниятъ членъ на Б.Н.Ф. и членъ на Ръководството въ Чикаго

Г-НЪ КИРО ПЕПЕЛЯНКОВЪ

роденъ на 3 мартъ 1919 г.

Киро напустна България преди 38 години и пое тежкия емигрантски път. Веднажъ установенъ въ Чикаго, той бѣ винаги въ помощ и услуга на по-младите български емигранти. Неговата народополезна дейность не ще бжде забравена. Погребението бѣ извършено на 25 септемврий предъ българското знаме, вѣнци и цвѣтя.

На съпругата му Деспина и сина му Тошко, БНФ изказва най-искрени съболезнования. Богъ да го прости!

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИТЕ

Драга редакция,

Пише ви емигрантътъ П.Х. отъ Виена. Преди всичко ви благодаря за редовното изпращане на патриотичното списание БОРБА, което съ удовольствие показвамъ на всѣки срещнатъ тукъ туристъ отъ България. Повечето изразяватъ задоволството си отъ него, а много отъ туристите знаятъ за неговото съществуване, и най-вече името на г-нъ Дочевъ отъ българската телевизия. Даже тукъ срещамъ лица, които лично съ го познавали.

Мнение на много отъ читателите е да се дава повече информация за новопристигналите българи, потърсили убежище въ Свободния свѣтъ. Какъ и изобщо бждатъ приемани на Западъ и каква е по-нататъшната имъ съдба.

Съ уважение: П.Х., Виена Австрия

Здравѣй д-ръ Тодоровъ,

Получихъ съ нетърпение и радостъ последния брой на нашата БОРБА и съмъ удивенъ отъ уволната статия на д-ръ Дочевъ и въобще на цѣлото издание. Никога не трѣбва да забравяме, че пътя на свободата води винаги презъ една Голгота, на върха на която блѣсти огнения кръстъ на саможертвата, лична и материална!

Съ неразрушима вѣра, че единъ день ще се върнемъ въ любимата България, ти изпращамъ тукъ приложено 20 щатски долара за въ полза на БОРБА. Ние носимъ тукъ високо знамето на Б.Н.Ф.

Твой: В.А., Хайделбергъ, Зап.Германия

ПОЗДРАВИ И БЛАГОПОЖЕЛАНИЯ!

Приложенъ чекъ отъ 500 долара,

Н.В.Царъ Симеонъ II, Мадридъ, Испания

Мили братя българи,

Получихъ БОРБА, прочетохъ я докрай. Новинитѣ които съобщавате въ този брой сѣ наистина радостни. Вашата вѣра въ бъдещето, за освобождението на нашата родина отъ комунизъма, е наистина затрогваща. Днесъ БОРБА внесе въ моята душа радостна надежда, че ще мога и азъ следъ тридесетъ годишно емигранство въ чужбина да се върна въ родината си и тамъ да умра. Тамъ въ бащинъ край където съмъ се родила и първо млѣко закърмила, тамъ където родихъ и закърмихъ и моитѣ деца.

Мой мили роденъ край, не те забравихъ, не забравихъ хубавото време преди и лошото време преживѣно въ време на комунизъма, за преживѣнитѣ незгоди и неприятности. При напускане на родината си, на пътъ за Западна Германия, азъ се заклехъ никога вече да не се върна назадъ докато сѣ комуниститѣ на властъ и отстояхъ на клетвата си.

Драги сънародници, азъ ви поздравявамъ за положенитѣ ви грижи за борба противъ комунизъма и до пълното му разгромяване. Желая ви пълненъ успѣхъ. Борете се, Богъ е съ Васъ, всѣко добро начинание се увенчава съ успѣхъ. Прилагамъ 30 долара, колкото и да сѣ малко давамъ ги отъ сърдце и желая да получавамъ БОРБА докато съмъ жива.

Ваша: Р.Ш., Санъ Хозе, Калифорния

Драги господа,

Съ тежки вериги сѣ оковани ръцетѣ, краката и ума на българския народъ. Вериги рѣждявали отъ кърви и сълзи. Зорницата на свободата вече се показва на хоризонта и дано една по една огрѣе всички страни поробени отъ "червената чума".

Приложение: чекъ за 50 долара.

Съ почитание: Н.П., Канада

Уважаеми сънародници,

Следъ 38 години пропилѣни въ Родината и на менъ се усмихна щастие то да се измъкна отъ червенитѣ окови. Отъ година и половина съмъ въ САЩ и колкото да ми бѣше трудно, успѣхъ да намѣря адреса на редакцията и сега се обръщамъ къмъ васъ съ настоящето писмо.

Преди всичко искамъ да призная, че се чувствувамъ наистина щастливъ следъ като се измъкнахъ отъ ярема на комуниститѣ въ безкрайно красивата и топла България, а още повече се намирамъ въ могъща и свободолюбива Америка! Това бѣ моя мечта отъ детскитѣ години и се превърна въ цель следъ като не само вкусихъ но "ядохъ" по принуда отровнитѣ залъци на самозабравили се празнодумци, които за нещастие на славния български родъ управляватъ въ продължение на петъ десетилѣтия.

Драги сънародници, така се стекоха обстоятелствата въ моятъ родъ че азъ бѣхъ опредѣленъ по неписанъ законъ да наследя характера на вуйчо ми, който има щастие то да служи на Н.В.Царъ Борисъ III и следъ трагичния 9ти септемврий бѣ звѣрски отвлеченъ и убитъ въ неизвестностъ отъ комунис-

тическите палачи. Отъ 1970 до 1979 година прекарахъ по затворитѣ на комунистическия режимъ въ България по политически причини като започнахъ съ пропагандиране на американската конституция, критикуване на режима въ България, написване на декларация 78 за правата на човѣка въ Родината и т.н. Всичко това премина презъ главата ми, съответно заплатихъ доста скъпо и не намирамъ смисълъ следъ като вече съмъ свободенъ да стоя настрана отъ всички васъ, които не жалите време, трудъ и сръдства въ борбата противъ жестокия комунистически режимъ не само въ Родината, но и активно сътрудничите на международната сцена въ борбата противъ илюзорната комунистическа система и идеология.

Най искрено ви моля да ми отговорите какъ бихъ могълъ да получавамъ издаденитѣ на Западъ списания, брошури и книги съ антикомунистическа тематика, които сж моята жизнено необходима духовна храна! Бихъ се радвалъ искрено, ако мога да разговарямъ съ васъ по много въпроси.

Съ уважение: К.П., Джаксонвилъ.

Уважаема редакция,

Получихъ БОРБА и много се зарадвахъ. Прочетохъ го съ голѣмо желание и разбирамъ, че БОРБА е най-голѣмия стожеръ въ задграничната ни борба противъ несправедливия комунистически режимъ въ нашата Родина. БОРБА е знамето не само на задграничната, но и на вътрешната съпротива противъ комунизма. Разбрахъ, че то вече е показано по българската телевизия. Независимо, че предаването е било въ хулешъ и критиченъ тонъ, вѣрвайте, азъ съмъ сигуренъ, то е изиграло голѣма роля сръдъ милиони българи. Милиони хора сж разбрали, че вие -- достойнитѣ мъже на майка България -- и вашето знаме БОРБА сж действителностъ, а не само мечта.

Комуниститѣ въ своята освирепялостъ срещу достойнитѣ борци на Родината сж направили такава голѣма реклама на вашата дейностъ, така че всѣки нормаленъ и здраво мислящъ българинъ ще разбере истината. А тя, истината е една: на борба срещу продажническия кремълски режимъ въ милото Отечество. Изпращамъ 20 долара за БОРБА и 10 долара за съпротивителния фондъ. Безъ нашата подкрепа на мѣстното съпротивително движение победата е немислима.

Вашъ: Б.Б., Чикаго, Илиноисъ

Драги г-нъ редакторе,

Последнитѣ събития въ Китай красноречиво показватъ, че комунизма не е измѣнилъ сжщността си: той може да властвува само чрезъ насилие, принуда и всѣване на страхъ всредъ народнитѣ маси. Съзнавайки добре, че сж малцинство, комуниститѣ въ цѣлъ свѣтъ разчитатъ само на вжорженото си и конспиративно превъзходство, заявявайки нескрито тамъ където властвуватъ, че сж взели властта съ кръвъ и само съ кръвъ биха я отстъпили.

Сегашното озвѣряване всрѣдъ комуниститѣ въ Родината спрямо турското малцинство води началото си отъ процеса срещу турчина Али Агча, който искаше да убие папата Йоанъ Павелъ Втори, който съ показанията си показва цѣлата истина по ролята на българското разузнаване въ този опитъ за убийство, както и ролята на турската мафия ведно съ ДС, организирайки тероризъмъ и търговия съ оржжие и опиати. Върхушката въ София очевидно е дошла до убеждението, че на турцитѣ въобще не може да се разчита, че тѣ по вѣрска и нравствена линия сж врагове на комунизма, затова и предприеха гонението и "побългаряването" на турското малцинство у насъ. Запазвайки своята вѣра, езикъ и нравствени принципи, турцитѣ въ България презъ изтеклитѣ

десетилетия на комунизма не се поддържа на натиска и волята за подчинението имъ отъ властитѣ. Тѣ устояха и запазиха нравственитѣ си сили, не можаха да бждатъ разединени, нито поставени на колене, още по малко да отидатъ срещу народа си. Озлоблението взе голѣми размѣри и срещу прикитенитѣ у насъ турски мафиози, които съ години наредъ сътрудничиха съ властитѣ при добиване на чужда валута, чрезъ продажба на опиати, оржие, чрезъ фирмата КИНТЕКСЪ.

Разобличението на софийскитѣ централи предъ външния свѣтъ се обясняваше именно съ тѣзи турски връзки, на които се дължи и провалянето на други пълкени планове на ДС. Отмъщението за това не закѣсна и даде страшни последици за много невинни хора отъ турски произходъ у насъ. Всичко дотукъ изложено трѣбва да се доведе до знанието на свободния свѣтъ, за да може да се разграничи вината на престѣпницитѣ въ София отъ доброто и толерантно отношение на българския народъ къмъ своитѣ малцинства.

Вашъ: А.С., Милано, Италия

Братя българи,

Сега когато всички говорятъ за омиротворяване и демократизация въ България не трѣбва да оставимъ никой да забрави това което комунистичитѣ правиха -- и продължаватъ да правятъ -- съ тѣхнитѣ политически противници въ емиграция. Нито единъ български комунистъ -- шатенъ или не -- не е билъ нападнатъ, убитъ, отвлѣченъ, или засегнатъ отъ която и да е емигрантска група. Дѣсетки сѫ обаче случаетѣ когато органи на Държавна сигурностъ -- подпомагани отъ тѣхни тукашни мекерета -- сѫ отвлѣчали и убивали наши патриоти въ чужбина.

Убийствата на Георги Марковъ и Симеоновъ въ Лондонъ, на Красимиръ Пѣевъ въ Парижъ, отвлѣчането на Борисъ Арсовъ Илиевъ отъ Копенхагенъ, на Георгиевъ отъ Фюртъ, Западна Германия, преследването и опититѣ за убийства на Владимиръ Костовъ, Стефанъ Табаковъ и много други наши емигранти въ Римъ, Виена, Франкфуртъ и Мюнхенъ сѫ познати на всички ни и нашъ дългъ е това да не се остави на забвение. Тия които сѫ ножъ вадили отъ ножъ умиратъ!

Никой никога не е заплашвалъ комунистичитѣ като личности нито въ чужбина нито въ България, но търпението на народа си има граници. Да не се сърдятъ ако имъ се отвърне съ същитѣ срѣдства. Това да се знае!

Прилагамъ чекъ отъ 100 долара за борбата. Прониквайте навсѣкъде и носете съ честъ това що народа ви е възложилъ. Богъ да ви запази!

Вашъ: Г.С., Чикаго, Илинойс

Драги Редакторе,

Получавамъ вашето списание отъ известно време. Интересно е. Радвамъ се да видя продължаващъ интересъ къмъ миналото, настоящето и бъдещето на родна България. Азъ когато избѣгахъ презъ 1963 г. имахъ желанието да сторя каквото мога да се даде свобода на народа ни.

Въ продължение на 2-3 години азъ се интересувахъ отъ активността и линията на Б.Н.Ф. а така също и отъ Земеделския комитетъ. Азъ бѣхъ разочарованъ: да видя българи избѣгали да търсятъ свобода и право. Отъ политическа система, която ги подтиска и ограбва морално и материално. Бѣхъ разочарованъ, че последователи на Б.Н.Ф. мразятъ последователи на Земеделския комитетъ и обратно. Не можехъ да повѣрвамъ, че следъ 25 години въ държава съ истинска демокрация и свобода на човѣка, независимо отъ име, полъ, религия, цвѣтъ и пр. това ще продължава и затѣ немога да се стѣрпя и да бж-

да безразличен към моите сънародници.

Бих желал да видя и помогна да се създаде един Български Фронтъ говорещъ отъ едно име -- името на българската емиграция, търсеца свобода и демокрация за България.

Драги Редакторе, дайте да се поучимъ отъ тукъ. Отъ тѣхнитѣ избори. Отъ тѣхнитѣ дѣлови спорове, отъ тѣхнитѣ съгласия и несъгласия за хубавото и прогреса на тази държава. И този който се избере да ръководи служи на всички партии и народа, а не само на партията на която той принадлежи.

Колко интересно, колко просто, а и колко трудно да се направи съ една шепа българи.

Драги Редакторе, знамъ че вие следите добре какъ България се развива. Единъ отъ болнитѣ въпроси, който се зароди презъ 1959 г. и сега разпъвтя е масовото изселване на българи отъ турски произходъ презъ тази година. Това е вече международенъ въпросъ. Азъ бихъ желалъ да видя вашата организация да вземе активностъ и подаде ръка на това малцинство. Моитѣ прадеди сж били подобна жертва на турската империя. **НО АЗЪ НЕ ВЪРВАМЪ ТОВА КОЕТО СЕ ПРАВИ СЕГА СЪ ТОВА МАЛЦИНСТВО. ДАЙТЕ ДА СЕ ПОУЧИМЪ, НЕ ДА ОТМЪЩАВАМЕ.**

Въ заключение, драги Редакторе азъ искамъ да ви благодаря за списанието, което така редовно ми го прашате и да пожелаая успѣхъ на всички, които полагатъ трудъ, време и сръдства да почитатъ сънародниците си, а и такива като менъ.

Съ уважение: Х.Р., Хановър паркъ, Илинойс

Драги Господа Редактори,

Прилагамъ чекъ за моя абонаментъ и искамъ да ви поздравя за септемврийския брой на БОРБА. Този брой е много издържанъ, съдържа много интересенъ материалъ и намирамъ голѣмо подобрене въ начина по който е редактиранъ.

Искрени поздрави, Вашъ Стефанъ Груевъ.

пс/ Съ отдѣлна поща ви изпращамъ книгата ми "Тръненъ вѣнецъ -- Царуването на Царъ Борисъ Трети Български".

Драги г-да сънародници,

Токущо се премѣстихъ въ новия си градъ където получихъ назначение като професоръ въ мѣстния университетъ. Все още не познавамъ никого тукъ и затова ви моля да ме свържете съ филияла на БНФ ...въ противенъ случай ми дайте поне името и адреса на нѣкои отъ нашитѣ съмишленици ако обичате.

Чета БОРБА съ удоволствие до последната буква. Единственото, което ме смущава е стариятъ правописъ. Зная философията ви по този въпросъ и съмъ съгласенъ по същество съ нея, но сящо си давамъ смѣтка, че или нѣщо голѣмо трѣбва да се направи, или цѣлата здрава българска анти-комунистическа интеллигенция /включая мене самия/ ще посрещне свободата неграмотна. Трѣбва сериозно да помислимъ по този въпросъ; има нѣща съ които не сме съгласни, но приемаме като свършени факти. Напримѣръ убититѣ отъ комуниститѣ не можемъ да съживимъ. Не можемъ да ги считаме живи, само защото сж убити отъ комунистическата власт. Можемъ само да ги славимъ. Промѣната на правописа е незаконна и отвратителна, но 99% /и повече/ отъ българския народъ, включително и въ чужбина, знае само новия правописъ.

Желая на всички въ БНФ и БОРБА добро здраве и успѣхи въ борбата за свободата на Отечеството ни.

Вашъ: А.М., Тресъ Пиедрасъ, Колорадо, САЩ

ЕВРОПЕЙСКА

РЕДАКЦИЯ

БОРБА

45 ГОДИНИ...

"НЪМА И НЪМА ДА ИМА"

Подъ това мото изтекоха 45 години натрапена комунистическа диктатура - от първитъ дни на "учителя" Георги Димитровъ до днесъ, днитъ на "ощастливителя" на нацията - Тодоръ Живковъ.

Следъ потъпкването на Търновската Конституция на Българското Царство, единъ отъ най-либералнитъ основни закони въ свѣта, на 9 септември 1944 година, узурпаторитъ издигнаха лозунги, които обещаваха изграждането на "безкласовото общество" - общество, "което носи благоденствие за всички"! Това, което измайсториха тѣзи жреци на марксистическия "диалектически материализъмъ" може да се назове само - "безкласова беднотия"! Вървѣха тѣ, и все още вървятъ по отъпканиитъ отъ Сталинъ друмове въ Москва; не ги смуцава това, че наследницитъ на "вожда на пролетариитъ отъ цѣль свѣтъ" тамъ, ужасени и въ паника, анатемосватъ днесъ както светата нѣкога негова личностъ, така и всичко онаследено отъ него.

Въ една страна като България, съ население, познато съ присъщъ нему поривъ за предприемчивостъ, съ трудолюбиви до самозабрава земеделци, съ завидни климатични условия и почвена благодать, само за нѣколко години, ако притежаваха способности на държавници, самозванитъ всевластници можеха да преодолеятъ продоволствения недоимъкъ, причиненъ отъ войната 1939/45 година, да догонятъ и продължатъ преуспѣха на довоеннитъ години, и да осигурятъ и поминѣка, и благоденствието на българина. Българската земя и българскиятъ трудъ създаваха изобилие - за свои и чужди; първото насищаше, а второто носѣше разцвѣтъ.

Настяпи това, което трезвитъ виждаха и предсказваха: задъ фасадата на "национализиране", идеологически фанатизиранитъ фантазьори най-напредъ ограбиха българина до последната кокошка, като съ плячката заситиха хищницитъ - "освободители"; външни и мѣстни. Следъ изчерпване и на последнитъ запаси, тѣ продължиха да живѣятъ въ охолство "на вересия", и днесъ - пулятъ се предъ празна хазна, пълни тефтери "на кредитъ", тънещо въ развалини народно стопанство.

* * *

Следъ 45 години ... НЪМА КОМУНИЗЪМЪ! - Има "реаленъ социализъмъ"?!
А где е свободата и равноправието? Нали въ тѣхно име бѣха безмилостно бити

КОНСТИТУЦИЯ НА БЪЛГАРСКОТО ЦАРСТВО

(Приета на 16 априлий 1879 год. и измѣнена на 15 май 1893 год. и 11 юлий 1911 год.)

ГЛАВА I.

За територията на Цѣль Вѣтъ.

За личната неприкосновеностъ, за вѣнчността на жилищата и кореспондентската тайна.

73. Никой не може да бѣде присъденъ отъ надлежния съдъ, но бѣла законна сила.

(Нова алинея) 11 юлий 1911 г. Дѣль VIII.

За свободата на печатъ.

79. Печатътъ е свободенъ. Никан се допуша, сѣшо и никакъвъ залогъ отъ писателитъ, издателитъ и печатницитъ.

За правото на собственостъ.

87. Правата на собствеността сѣ неприкосновени.

Дѣль II.

За свободата на мнѣнията и за неприкосновеността на членовѣтъ отъ събраниято.

93. Вѣтъной членъ на събраниято има право да изказва свободно своето мнѣние и да гласува по свое убѣждение и съгласно на законъ.

57. Вѣнчнитъ български поданици сѣ равни прѣдъ закона. Раздѣленне на съсловия въ България не се допуша.

87. Прѣдставителитъ прѣдставляватъ не само своитъ избиратели, но и цѣлия народъ. За това тѣ не могатъ да приематъ отъ своитъ избиратели никакви задължителни за себе си инструкции (наставленне).

На прѣдставителитъ се дава пълна свобода на мнѣнията и гласуванне въ България, споредъ нуждитъ и съгласно на законъ.

и избити десетки хиляди българи въ месецитѣ и годинитѣ следъ 9 септѣмврий 1944 ?

Има свобода ? За кого - за своеволията на "върхушката" и на тѣзи, които я крепятъ на власть ! ?

Равноправие ? Има привилегии за функционеритѣ - а за раята - покорство и търпение !

ИМА безрезервна СВОБОДА И ПРИВИЛЕГИИ за своеволията на "върхушката" и функционеритѣ-бюрократи - точно тѣзи, които отнеха свободата на народа !

Зашумиха ужъ съ "ГЛАСНОСТЪ" ! Я да се опита нѣкой да прогласи нѣщо, което не е въ съзвучие съ възгледитѣ на "Господа" другаритѣ ?

Задъ хоризонта, въ далечината на Източна Азия, все още проблѣсватъ отраженията на "зарята" на китайската "либерализация" марка "Тиенанменъ". Причинителитѣ на тая заря и нашитѣ "върхушковци" сѣ сукали едно и сѣщо млѣко - млѣкото на комунизма.

Все докато коренно не се промѣни днешното положение въ тѣзи страни,

СВОБОДА И РАВНОПРАВИЕ НѢМА,
НѢМА И ДА ИМА !

* * *

НѢМА МЕСО, НѢМА БОБЪ ! - Това дае найлошото ; чесновъ лукъ нѣма ! Обаче има КОРЕКОМЪ и МЕРЦЕДЕСИ (за кого ?) ! Но - има и "опашки" !

Нѣма долини на рози - има реквизириани (роби)-берачки на "производство" !

Нѣма златни пѣсѣци - има занемарени бетонни колоси, предназначени за най-долна класа чужденци - носители на "капиталистическа" валута !

Нѣма селяни, нѣма стопани, нѣма кой да работи !

ИМА, обаче "ТКЗС"-та, "СПК"-та, "ВУЗ"-та и какви ли не още "та". Тѣ "служатъ" - кому ? Та, въ най-лошия случай - на директоритѣ си !

ИМА, напоследъкъ, и "ПЕРЕСТРОЙКА".

Или, нѣщо, така наречено. Впечатленията сочатъ, като че и самитѣ ѝ автори вече не сѣ много въодушевени отъ резултатитѣ ѝ. Явно ! Съ мъгливи декрети не може да се създаде ентузиазъмъ, увѣреностъ и сигурностъ у тѣзи, които сѣ готови да почувствуватъ единъ "свободенъ" пазаръ като свое поприще. Този скептицизмъ проличава отъ показания незначителенъ интересъ на гражданството къмъ това начинание. Административнитѣ формулировки на бюрократитѣ сѣ лабиринтъ, въ чиито тремове се впушчатъ само най-дрѣзкитѣ и търсецитѣ парични авантюри по-млади, не носещи още отговорностъ млади люде. Критикитѣ на по начало невежъ, регламентиранъ печатъ плуватъ като тънка тиня надъ създадения новъ батакъ. ...

... НѢМА, НѢМА, ... И НѢМА ДА ИМА !

* * *

НѢМА ЗАЩИТА НА БЪЛГАРСКИТѢ НАЦИОНАЛНИ ИНТЕРЕСИ !

ИМА НАЦИОНАЛЕНЪ НИХИЛИЗЪМЪ !

ВЪ ГРАНИЦИТѢ НА "НРБ" НѢМА вече достатъчно БЪЛГАРИ - прирастватъ малцинствата ! За компенсация - "побългаряватъ" се - турцитѣ - насила !

Как се печелят големи пари ?

Марияна ХРИСТОВА

Публикуваме четирите месеца на тази година броят на гивни фирми, по реда на 35-о ПМС от 1987 г. те, ако не се разрешат.

● **Нормативната уредба:** наредбите и правилниците са допълвани, променяни и гълкувани десетки пъти, по някога се изключват взаимно. И се получава - нарушаваш поради незнание, което не те оправдава, и ще те накажат или пък използваш слабите места в закона и пак нарушаваш, но не могат да те хванат.

Необходимо е Министерството на икономиката и но и да се направят съвещения. Не трябва да се допуска започването на работа без утвърдени цени. Нужен е също системен контрол над развитието на тези дейности и услуги.

Иначе може да се повтори историята с наредбите и постановленията за упоряняване на занаятчийска и търговска дейност от гражданите (1974 г., 1980 г.), когато крайът за повече от работещите по тях бе съдебен процес за нетрудови доходи. Обществото днес има право да

от
ни
ни-
ро-
на-
на-
ра-
ле-
от-
де-
де-
те-

даде един
норматив-

прия-
под
о пре

данъ-

и но и

прия-

ри историята с наредбите

и постановленията за упоряняване на занаятчийска

и търговска дейност от гражданите (1974 г., 1980 г.), когато крайът за повече от работещите по тях

бе съдебен процес за нетрудови доходи. Обществото днес има право да

Не турското малцинство причини несъвместимитѣ съ Търновската Конституция гонитби на каквото и да било малцинство, а немоцѣта на некадърнитѣ по министерскитѣ кресла да водят една политика, която да осигури уравнилостта на растежѣ на числото на населението. Комунистическата власт разруши основитѣ за естествения прираст на българския народъ (защо пъкъ да ражда държавни роби?). Въ тази действителност се крие причината за размѣтането въ броя и състава на гражданството. Докараха я до тамъ нашитѣ поучители и вождове, че и не-турци днесъ "се чувствуват турци".

Разбиха девето-септемврийцитѣ онова стабилно състояние, което съществуваше въ различнитѣ слоеве на населението преди това и създаваше едно съжителство безъ всѣкакви търкания между носителитѣ на държавното име и малцинствата въ страната.

Безотговорно запалената слама застрашава неочаквано да се превърне днесъ въ опепеляващ пожаръ, въ чиято жаръ могат да изтлѣят и последнитѣ останки на нашата нация - включая подпалвачитѣ!

Днешната диалектична акробатика на управницитѣ въ София по този въпросъ освенъ че е обидна, тя е умишлено конструирана да заблуждава:

Тя хвърля вината както върху страдащитѣ отъ това положение, така също и върху тия неудобни на правителството граждани, отъ които иска да се отърве. Успоредно съ това се опитва да измие окървавенитѣ рѣце на причинителитѣ на катастрофата - некадърната власт. Въ такова блато лесно се задушават критични гласове на осмѣлили се да търсят правата си граждани-активисти.

НѢМА БЪЛГАРИ ВЪ МАКЕДОНИЯ! Така се декретира следъ 9 септември 1944 година отъ Георги Димитровъ, и създаде "нова нация" (и други нации - тракийска и добруджанска - изобрети той, но то бѣ по-рано). Отне народността на своя "дѣдо" - Димитъръ Благоевъ!

Днесъ въ Вардарска Македония наистина никой не смѣе да се нарече Българинъ - тамъ има НОВА нация! Но, и тамъ иностранци притискатъ все повече славянското мѣстно население отъ полета, гори и планини въ пролетаризиранитѣ градове.

НЕСЪМНЕНО, следъ 45 години комунистическа власт, българщината е сведена на рекордна низина:

Въ "НРБ" българитѣ се превръщатъ въ малцинство въ собствената си земя;

Въ Вардарска Македония "нѣма българи";

Въ Пиринския край ги "македончатъ";

За съществуване на българи въ Гърция не е паднала дума отъ отговорно мѣсто.

А съ какво се подпомагатъ българитѣ въ Бесарабия и Банатъ, въ "братскитѣ намъ социалистически страни", за да запазятъ езика и битието на прадѣдитѣ си?

И като корона върху всичко това, докараха я девето-септемврийцитѣ до тамъ, че точно съ Турция, съ която единствена съседка България нѣмаше значителни неприятности, създадоха неприязнь между двата народа и вражество между държавитѣ.

Посѣтитя преди 45 години буренъ на националния ни хилизъмъ днесъ задуши нѣкогашната златна българска нива - нивата на българското Възраждане.

НѢМА БЪЛГАРСКА НАЦИОНАЛНА ПОЛИТИКА, И НѢМА И ДА ИМА, при такива отродени управници!

* * *

ОПЛЕТЕ ОКОНЧАТЕЛНО КОНЦИТѢ Тодоръ Живковъ съ послушницитѣ си. Звучитѣ на меденитѣ му кавали, които сега отправя на западъ сѣ предизвикани изключително отъ безизходното положение, въ което е изпадналъ.

Тѣзи звуци сѣ въ миньорна гама. Изгуби ли звѣрътъ обаче властѣта надъ разума си, излиза истинскиятъ му нравъ на яве - протѣга стрѣвни лапи. Маскарадѣтъ въ Китай изуми само наивнитѣ. "Новата" фасада на Китай, марка "либерализация" потъна въ кръвѣта на кланицата наречена "тиенанмень" - въ пре-

вoдъ - "пoщaдъ нa НЕБЕСНИЯ МИРЪ"! Дa нe живъeмъ съ илюзии; тѣхъ - aпoc-тoлитѣ нa "Марксизмa-Ленинизмa" - вcички eднa мaйкa ги e рoдилa: мoскoвcкaтa; a нaрoднaтa мѣдрocтѣ твѣрди - крyшкaтa пo-дaлeчъ oтѣ кoрeнa cи нe пaдa!

ДA, НЪМА ГРАЖДАНСКИ МИРЪ - НЪМА И ДА ИМА, ДОКАТО КОМУНИСТИТЪ СЪ УПРАВНИЦИ НА СТРАНАТА!

* * *

Сaмo зa 45 гoдини - зaрaди 30 cрeбърникa - cтигнaхмe рѣбa нa гибeлтa! Нo, ... "ЖИВЪ Е БЪЛГАРСКИЯТЪ БОГЪ" - кaзвa пoетѣтъ.

"ТЕНГРИ ВИЖДА" - кaзвa пpeдaниeтo.

Ние нe cмe мaркcиcти! Вѣрвaмe нa пoетa!

И изпoвѣдвaмe и убeждeниятa нa нaшитѣ пpaотци! ВѢРВАМЕ ВЪ БЪЛГАРСКИЯ БОГЪ - ТОЙ Е ЖИВЪ ВЪ НАШИТЪ СЪРДЦА.

И ... нa хoризонтa ce зaзopявa!

Кoмунизъмъ нѣмa, и нѣмa дa имa! ЩЕ ИМА СВОБОДА!

БЪЛГАРИЯ ВСЕ ОЩЕ Е ЖИВА И ТЯ ЩЕ ПРЕБЪДЕ - Ц Ъ Л А !

Дoбpилъ

* * * * *

... да да се спрe и пред най-грозните форми на бъл-
лик на ревностен сътрудник на изданията на фашисткия Български национален фронт на Иван Дочев, които продължават да бленуват за пълния крах на комунизма от Драва до Владивосток и Пекин! В бюлетина на тази фашистка организация Костов пише със злъч за събитията и промените в България, може би за да окуражи оределите кохорти на някогашния "легион", че мечтата им да възвърнат земята и фабриките си не е безумство

помр дъле килди Агди надаш Кост настъ ти д ното ореш те. Аз сани: дни на в стра ници ради ропа че

гипнзма, се съ пр... от злъч, от злоба. Може би тъкмо затова в негово лице фашистките носталгици окол Иван Дочев са намерили толкова прилежен сътрудник, готов да се регистрира във всеки брой на техния бюлетини. И този факт господата дочевистите трябва да оценят по достойнство, тъй като наистина малцина са сътрудниците на "Свободна Европа", които са приемали като Владимир Костов да се компрометират и злепоставят като сътрудници на чисто фашистко издание. прочем в елпа от кни-

Нѣкой си Ст. Ангеловъ напълнилъ по директива "отъ горе" петъ цѣли колони отъ връхъ до дъно на четвъртата страница на броя отъ 26 юлий т.г. на "РАБОТНИЧЕСКО ДЪЛО", за да "разобличи" нашия сътрудникъ Владимиръ Костовъ. Него ние туку нѣма да защитаваме. Той знае най-добре какъ до стори това самъ.

Това, което насъ заинтригува е фактътъ, че авторътъ не може да прости на Вл. Костовъ, че сътрудничи точно съ насъ, - "бюлетина на фашисткия Български Национален Фронтъ на Иванъ Дочевъ".

Защо хаби толкова време, хартия и мастило - все ценни фактори на "социалистическото стопанство" - насъ Стоянчо за "оредѣлитѣ кохорти на нѣкогашния легионъ"?.. Такава дреболия..!

... Да не бе жилото на кохортаджиитѣ да е проникнало до невралгични възли?

Що се касае до писанието - то не представлява даже тема за полемика; кой е родоотстъпникъ и кой получава сребърници, ще си каже думата единъ день българския народъ - за всички, пъкъ и за нашъ Стоенча. Сѣщо и за "благодатъта на юлския пленумъ".

ТОЗИ ДЕНЬ НЕ Е ВЕЧЕ ДАЛЕЧЪ.

Както и да е, на Стоенча ние дължимъ благодарностъ.

Благодаримъ му за това, че разгласява нашата БОРБА да стане понятие и въ България, така, както тя е станала извънъ нея.

БОРБА

ДИМИТЪРЪ БЛАГОЕВЪ: "АЗЪ СЪМЪ ПРЕДИ ВСИЧКО
БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТЪ"

Повѣрителни изявления предъ английски журналистъ на 7 февруарий 1920 година въ защита на правата на "хилядитѣ българи въ Македония, Добруджа и Тракия". "Засега България трѣбва да остане конституционна монархия."

Българскиятъ историкъ-марксистъ Димитъръ Митевъ е ималъ щастието да падне на единъ извънредно важенъ документъ, въ който сж достовѣрно предадени възгледитѣ на Димитъръ Благоевъ (1856-1924) относно политическото положение на България непосредствено следъ края на Първата свѣтвна война. Открилъ го е въ Британския държавенъ архивъ. Даде го фотостатно на английски езикъ и въ преводъ на български, като исторически приносъ въ обсега на една обстойна статия, помѣстена въ списание "БЪЛГАРСКИ ЖУРНАЛИСТЪ", книжка десета, 1988 г. Документътъ съдържа точното изложение за единъ разговоръ между Дим. Благоевъ, английския журналистъ Кенеди, замѣстникъ главенъ редакторъ на външнополитическия отдѣлъ на лондонския всѣкидневникъ "ТАЙМСЪ", при преводачъ тогавашния английски воененъ аташе въ София майоръ Нийтъ. Дим. Митевъ смѣта новооткрития документъ за напълно достовѣренъ.

Политическата обстановка по време на разговора - 7 фев. 1920

България бѣ загубила войната. Царъ Фердинандъ бѣ абдикиралъ въ полза на Престолонаследника Борисъ Князь Търновски, който се възкачи на Престола на българскитѣ Царе съ историческата титла БОРИСЪ III - ЦАРЪ НА БЪЛГАРИТЪ. Следъ промеждутъчни правителствени промѣни, следъ изборитѣ презъ августъ 1919, Александъръ Стамболийски състави на 6 октомври 1919 своя първи кабинетъ, при участието на Михаилъ Маджаровъ, Атанасъ Буровъ и Д-ръ Стоянъ Датевъ отъ консервативната партия, и петима души отъ БЗГЗ: Александъръ Стамболийски, Марко Турлаковъ, Цанко Бакаловъ и Александъръ Радоловъ. На Александъръ Стамболийски се падна горчивата историческа задача да подпише на 27 ноември 1919 година Ньойския миренъ договоръ, който не бѣ нищо друго освенъ единъ д и к т а т ъ, наложенъ отъ силитѣ победителки на България.

Мнозина не си даватъ смѣтка кои български земи бѣха откъснати отъ жестоко нараненото тѣло на Царство България: по силата на тоя договоръ - следъ преходни хитроскронени постановления - окончателно загуби Македония, Тракия - западна и източна, Западнитѣ покрайнини, южна Добруджа. Въ съзнанието на новитѣ поколѣния сѣдбата на българитѣ по течението на Българска (сега "Южна") Моравя - да не говоримъ за

ония въ Нишко и Тимошко, избледнява.

А самъ Ал. Стамболийски като българинъ е билъ потресенъ. Ето какво казва той на 30 септември 1919 година въ речта си предъ земеделската парламентарна група следъ завръщането на българската делегация отъ Парижъ:

"НОСИМЪ СМЪРТНИКЪ - така отговорихъ на ония, които ме запитаха, щомъ слѣзохъ отъ трена при софийската гара, какво носимъ отъ Парижъ.

И наистина на насъ ни се предаде на конференцията въ Парижъ единъ сѣщински смъртникъ, който постави цѣлия български народъ въ трауръ. Проектодоговорътъ за миръ е единъ отъ най-ужаснитѣ... България до сега е едничката страна, спрѣмо която сж приложени не принципитѣ на Уилсона, а принципитѣ на варварството. България е едничката страна, на която не само че не се зачете народносттата, но се кѣса и отъ нейното живо тѣло. Отъ насъ свѣтътъ, модеренъ и християнски, отнема наши братя по кръвъ, езикъ и манталитетъ, които 40 години вече има какъ дишатъ заедно съ насъ въздуха на самостойния политически животъ... Отъ България кѣсатъ частъ отъ царибродско, частъ отъ босилеградско, частъ отъ струмишко, цѣла Македония, цѣла южна Тракия и цѣла южна Добруджа. Насъ ни повръщатъ въ по-лошо положение отъ това, въ което сме били

преди 40 години. И превръщатъ ни, следъ като прахосахме всичкитъ си богатства за НАЦИОНАЛНОТО СИ ОБЕДИНЕНИЕ, следъ като пролѣхме кръвта на 500 000 души отъ жизнеспособнитъ си хора и следъ като преживѣхме единъ моментъ на пълна вѣра..."

Стамболийски пояснява, че има предвидъ прогласенитъ отъ американския президентъ Уилсонъ принципи - 14 точки - за самоопредѣляне на народитъ следъ края на войната.

Следъ Ньойи голѣмо изпитание за правителството на Ал. Стамболийски е "транспортната стачка" отъ 25 до 27 декември 1919 г. Комуниститъ и день днешенъ не могатъ да простятъ на Стамболийски, че още на втория день на стачката бѣ заявилъ въ Народното събрание: "Днешното народно правителство се чувствува достатъчно силно, за да се справи съ стачницитъ и съ онѣзи, които сѣ задътѣхъ." Стачката пропада, официално прекратена на 19 февруарий.

Следователно, когато Димитъръ Благоевъ споменава въ разговора "правителството" или "стачката", то става дума за коалиционното правителство, начело съ Александъръ Стамболийски, преди края на стачката и преди да е разтурено Народното събрание (20 фев. 1920 г.).

Дим. Благоевъ въ защита на българскитъ малцинсва подъ Ньойския диктатъ

При така описаната вътрешнополитическа и международна обстановка, английскитъ воененъ аташе въ София, майоръ Нийтъ се мъчи да склони комунистическия водачъ за единъ разговоръ съ представителя на "ТАЙМСЪ". Разбира се, че майоръ Нийтъ е отъ английското разузнаване, знае български, та самъ си предлага услугитъ на преводачъ. Първоначално, Дим. Благоевъ е отклонявалъ такъвъ единъ разговоръ. Обещано му било, че разговорътъ нѣма да бѣде обнародванъ. Едва тогава Благоевъ се е съгласилъ да се срещне съ Кенеди, а майоръ Нийтъ да изпълнява ролята на преводачъ. "Дори и тогава, изтъква Нийтъ, той не желаше да се дава гласностъ на нашата среща.

Ето какво дословно е отговорилъ Благоевъ, ето думитъ му, както ги е записалъ майоръ Нийтъ и както

ги е превелъ Д. Митевъ: "въ отговоръ на моитъ въпроси господинъ Благоевъ заяви, че неговата партия опредѣлено симпатизира на Болшевикската партия въ Русия и на идеалитъ, за които тя се бори... "Чакъ следъ това идва категоричното изявление

The Director of Military Intelligence,
War Office,
London.

I have just had an interview with Mr. DIMITR BLAGOFF, the
chief leader of the Communist Revolutionary Party in Bulgaria.

Mr. BLAGOFF was unwilling at first to grant this interview, but I was accompanied by Mr. KENNEDY, Assistant British Officer of the "FIELD", who is spending a few days here and is anxious to get some general impressions of the political feelings of the country, and on the latter, emerging not to mention the interview in his paper. Mr. BLAGOFF agreed to see him, and that I should act as Interpreter. Soon then he was willing that it should be generally known that he had been interviewed by me.

In reply to my questions Mr. BLAGOFF stated that his Party definitely sympathized with the Bolshevik Party in Russia and with the ideals for which these latter are working, but he did not see a proof of many misdeeds perpetrated by them, though the reports regarding these require confirmation.

Mr. BLAGOFF said that he was primarily a Bulgarian, a strict one, and that he considered that not only through the principles preached by Bolshevism would real self-determination of peoples be attained, and that the thousands of Bulgarians in Macedonia, Dobruja and Thrace achieve their aspirations. He believed, he said, that the Paris Council may have tried to generally apply the principle of self-determination, but the fact remained that it has totally failed to do so in the Balkans, whatever it might have done in the way of giving it to SCYTHIA-MOLDAVIA and SIBERIA.

When it was suggested to him that his Party was therefore only socialist in name, but in effect were imperialistic, and striving for a Greater Bulgaria, he admitted that this was the case. He said that Bulgaria's national aims had been for the time being completely frustrated through the incompetence of the other political parties in the past, and that the only chance of achieving them appeared to be through universal communism. He considered, however, that for Bulgaria to independently and prematurely adopt communism would be absolutely suicidal for her, that she should in fact be one of the last countries to do so, when it had, as he considered it certainly would, become general in Europe.

Speaking of the present strike and disorders throughout the country, Mr. BLAGOFF said that the Communist leaders (see his himself) had been opposed to the strike, and that had he not been ill at the time he would have been able to prevent them. He said that there were more than good would come to the country through these disorders. They had been hailed throughout the country as the birth and sign of the Communist Party as a revolution, but Mr. BLAGOFF thoroughly deprecated the idea of Bulgaria having a revolution of her own at this present juncture he considered dangerous.

On the subject of the present regime in the country, Mr. BLAGOFF said that he did not consider Bulgaria had at present a really suitable or honest statesman to form a republican government, and he therefore acquiesced for the time being in the present constitutional monarchy.

On the subject of the impression of an honest man, a sincere and disinterested observer which his Party preaches, he is

personal friend and great admirer of Mr. B. As he is not only the national leader, but also the most influential man in the party, his interview is of considerable interest, as showing that even the extreme left-wingers in this country are willing to recognize the fact that before all else for the attainment of their national ideals.

(Signed) A. G. S. SMITH,
Major G.S.
British Military Representative.

Факсимиле на документа

на Димитъръ Благоевъ, което придобива историческо значение въ свѣтлината на пораженията на БКП следъ неговата смъртъ:

"Господинъ Благоевъ заяви, че преди всичко той е български патриотъ и смѣта, че въ настоящия моментъ самоопредѣлението на народитъ може да бѣде постигнато единствено

вено чрезъ болшевишкитѣ принципи. По тоя начинъ хилядитѣ българи въ Македония, Добруджа и Тракия ще могатъ да реализиратъ възделенията си. Споредъ него, Парижката мирна конференция може и да се е опитала да приложи принципа на самоопредѣлението, но фактътъ остава, че на Балканитѣ провалътъ въ това отношение е пълень..."

Ами въ такъвъ случай партията на Благоевъ, макаръ и социалистическа по име, всъщностъ излиза, че е империалистическа, съ стремежи за "Велика България", подхвърлятъ двамата събеседници англичани. Благоевъ отговаря, че "може и да е така".

Димитъръ Благоевъ, който предъ тѣхъ двамата заявява, че е "преди всичко български патриотъ", очевидно приема да бѣде смѣтанъ отъ тѣхъ за "великобългаринъ", щомъ самото му застъпничество за правата на българскитѣ малцинства дава поводъ на Кенеди и майоръ Нийтъ да нарекатъ партията му "империалистическа". Д. Благоевъ оправдано намира за "твърде показателни" възгледитѣ на двамата англичани, представители на най-голѣмата по онова време империалистическа сила. Правъ е и Митевъ, когато самъ подхвърля иронично: "За тѣхъ естествениятъ стремежъ на българския народъ за освобождение и обединение е равносиленъ на 'империализъмъ'!"

Митевъ не може да иде по-далече, но неговото подмѣтане ни припраца - освенъ къмъ двамата англичани - още и къмъ приемницитѣ на Димитъръ Благоевъ, вече като къмъ измѣнници на неговитѣ възгледи по националния въпросъ. Не бѣха ли тѣ, които между дветѣ свѣтовни войны заклеяваха всѣко напомняне за българи подъ чужда властъ като великобългаризъмъ, шовинизъмъ, български империализъмъ? Не бѣха ли тѣ, които убиваха българи, само защото имали доблестъта да се изявяватъ като преди всичко български патриоти? Не бѣха ли приемницитѣ на Димитъръ Благоевъ, които отбългаряваха сънародницитѣ на Дѣдото, дори самия Дѣдо, отродяваха българи въ предѣлитѣ на България? Кой не знае първитѣ думи отъ краткия животописъ на Димитъръ Благоевъ:

"Родомъ съмъ отъ известното македонско село Загоричане, костурско. То е голѣмо, чисто българско село, разположено въ последнитѣ хълмисти склонове отъ южнитѣ разклонения на голѣмия планински масивъ Вичъ планина и въ началото на голѣма равнина ..."

Съ каква ли саркастична бележка щѣше Д. Благоевъ да ги порази, задето отбългаряватъ собственитѣ му сънародници земляци! Пораженци би било най-милостивото му дѣдовско порицание на тѣхното родоотстъпничество.

Ето какъ майоръ Нийтъ характеризира Благоевъ въ доклада си за разговора между тримата до своето началство въ Лондонъ:

"Господинъ Благоевъ прави впечатление на човѣкъ честенъ, искрено вѣрващъ въ крайнитѣ идеи, които изповѣдва неговата партия. Той е личенъ приятель и голѣмъ почитател на Ленинъ. Тѣй като той не е само формаленъ ръководителъ, а и най-влиятелниятъ човѣкъ въ партията, този разговоръ представлява интересъ, защото показва, че дори крайнитѣ социалисти въ България на първо мѣсто държатъ за осъществяването на националнитѣ си идеали".

Димитъръ Благоевъ е учителъ, а не неговъ чиракъ!

Странно е нали, единъ некомунистъ да се застъпва за личното достойнство на Димитъръ Благоевъ срещу едно твърдение на комунисти? Питаме се, къде е останало длъжимото благоговение на комуниста Димитъръ Мимевъ къмъ паметъта на Дѣдото? Деградира го отъ учителъ на Ленинъ до неговъ чиракъ, и когато Благоевъ е вече на 64 години! Митевъ намира за особено ценни мислитѣ на Д. Благоевъ по българския националенъ въпросъ - тѣ били свидетелство, че ленинскитѣ принципи по националния въпросъ сѣ "осъзнати и възприети".

Димитъръ Благоевъ, значи, не мисли самостоятелно по въпроситѣ за "хилядитѣ" българи въ Македония, Тракия и Добруджа презъ февруари 1920 година, а се опира на патернитѣ на Ленинскитѣ принципи! Че Д. Благоевъ изказва ценни мисли по националния въпросъ, е не само вѣрно,

но тѣ може да се приематъ и като неговъ заветъ като "преди всичко български патриотъ". Но Благоевъ е проповѣдвалъ ужъ "ленински принципи", още когато Ленинъ е билъ тринадесетгодишенъ малчуганъ. На тази възраст Владимиръ Иличъ Уляновъ, бъдещиятъ Ленинъ, не е и сънувалъ, че по сѣщото време единъ македонски българинъ, вече на 27 години, създава първата социалдемократическа организация въ Петербургъ, изобщо въ Русия, презъ 1883 година. На следната година тя получава название "Партия на рускитѣ социалдемократи, известна като "Благоева група". Подъ ръководството на Д. Благоевъ излиза и вестникъ "Рабочий", органъ на партията. Самъ Ленинъ признава следното:

"За 12 години, отъ 1883 до 1895, едва ли не единственъ опитъ да се създаде социалдемократически печатъ въ Русия е издаването на вестникъ "Рабочий" въ Петербургъ презъ 1883 година". И нали подъ ръководството на Ленинъ презъ есента на 1895 година марксисткитѣ кръжоци въ Петербургъ се обединяватъ въ Съюзъ за борба за освобождение на работническата класа? И не е ли въ случая Димитъръ Благоевъ учителъ на Ленинъ?

Тия принципи Благоевъ ги е получилъ още на съвсемъ млада възраст отъ своя пръвъ учителъ - "този български революционеръ-учителъ Даскалъ Динката" отъ Солунъ, а покъсно отъ учителя си Петко Рачевъ Славейковъ. Откакъ бѣ почналъ да мисли политически, та и марксистически, Д. Благоевъ винаги е билъ "преди всичко български патриотъ", изповѣдвалъ е и поддържалъ все сѣшитѣ принципи по българския националенъ въпросъ. Къмъ неговитѣ всегдашни разбирания по този въпросъ се присъединяватъ Ленинскитѣ принципи, а не обратно. Поради налудничевото русопоклонство и съветопоклонство не бива да не проявяватъ дължимата почитъ къмъ "Дѣдото"! Тѣ би трѣбвало да се държатъ като Д. Благоевъ въ разговора си съ английския публицистъ Кенеди и майоръ Нийтъ презъ февруарий 1920 г.

Димитъръ Благоевъ за комунизъмъ въ България, за монархията, за режима на Стамболийски, по въпроса за републиката

До къде дълдисаха главнитѣ приемници на "Дѣдото" Василъ Коларовъ

и Георги Димитровъ отъ блогоевскитѣ принципи по българския националенъ въпросъ показва историческия фактъ, че по едно време двамата възприеха внушенията на Коминтерна и прогласиха три нови нации - добруджанска, тракийска, македонска! Дватамата и тѣхнитѣ последователи, отрекоха по тоя начинъ българщината на самия свой учителъ "Дѣдото"!

Димитъръ Митевъ изтъква, че революционнитѣ възгледи на Благоевъ по националния въпросъ "сжществено сж добъръ урокъ за всички, които искатъ да представятъ въ невѣрна свѣтлина неговитѣ разбирания за националната принадлежностъ на населението въ Македония".

Митевъ очевидно има предвидъ огромната систематична фалшификация на непрерывната българска история на населението въ Македония отъ страна на Бѣлградъ и Скопие. Защо обаче той не порицава, ако ще сътреперливъ гласъ, тѣхнитѣ сърадетели въ границитѣ на България? Отъ лѣтото на 1988 година наблюдаваме подобни атавистични прояви въ пиринския край. Но по този въпросъ обаче би трѣбвало да се пише отдѣлно.

КОМУНИЗЪМЪ въ България. Въ разговора на Д. Благоевъ съ двамата англичани - публицистъ и воененъ аташе - на 7.II.1920 година той се изказва и по редица други въпроси. Споредъ Благоевъ, ако България възприеме комунизма самостоятелно и преждевременно, това би се равнявало на самоубийство. Той смѣта, докладва Майоръ Нийтъ, че тя - България - би следвало да е последната страна, която да го направи, едва следъ като комунизмътъ е завладѣлъ цѣла Европа. Въ скоби Нийтъ пояснява: "Нѣщо, въ което той е твърде убеденъ".

Не е възможно "ученицитѣ на Благоевъ "да не сж знаели това принципно становище на Дѣдото! При все това, тѣ се впуснаха въ една въоръжена авантюра, въ разрѣзъ съ тия разбирания и въ изпълнение на решенията на Коминтерна, при всичкитѣ пресмѣтания, че успѣхъ не може да се очаква. Тѣ не бѣха "преди всичко български патриоти", а преди всичко послушници на Коминтерна, който бѣше само единъ органъ на външната политика на Съветския Съюзъ.

ПО желѣзопѣтната стачка. Съ двамата англичани Д. Благоевѣ е сподѣлялъ мисълта си, че не одобрявалъ стачката. Да би се намиралъ въ подобро здравословно състояние, сигурно щѣлъ да успѣе да предотврати бушувашитѣ въ оня моментъ стачки и безредици. Ето какво мисли Благоевѣ за тѣхъ:

"Той е на мнение", донася майоръ Нийтъ, "че подобни безредици носятъ за страната много повече вреда, отколкото полза. Партийната членска маса на страната ги обявява за революция - което нѣщо господинъ Благоевѣ изцѣло отрича. Идеята, че въ момента България самостоятелно може да извърши революция, смѣта за напълно абсурдна.

РЕПУБЛИКА? МОНАРХИЯ! Благоевѣ се е изказалъ и за правителството на Александъръ Стамболийски, или както се чете въ доклада на Нийтъ, "по въпроса за режима" на Ал. Стамболийски. Споредъ него, "засега нѣма достатъчно способни или честни политици, които да формиратъ републиканско управление, и затова той е склоненъ да приеме, че засега България ТРѢБВА ДА ОСТАНЕ КОНСТИТУЦИОННА МОНАРХИЯ".

* * * * *

Трѣбва да повторимъ, че за Димитъръ Митевѣ съмнение въ това отношение нѣма - "нито за думитѣ, казани отъ Благоевѣ, нито за акуратността на Майоръ Нийтъ".

ЗАКЛЮЧЕНИЕТО се налага: нѣма нужда БКП да каканиже за ленински принципи по националния въпросъ; достатъчно е да осъзнае, възприеме и прилага Благоевскитѣ принципи по националния въпросъ.

Върховно повеление е приемницитѣ на Д. Благоевѣ да говорятъ и действуватъ като него - да бждатъ преди всичко български патриоти!

Само тогава нѣма да измѣнятъ на българската история, както толкова пѣти безразсѣдно и неизвинително до сега!

Ако новооткритиятъ документъ окаже такава въздействие, цена му нѣма. Следъ 45 години покорство и пълзене предъ Москва, днесъ, по самопризнание въ пълно безсилие да предприема наказателни самоволия, нищо не противостои на вървене по собственъ, български пѣтъ. Това би било още единъ късметъ за Д. Митевѣ. На слуга!

Д-ръ П.Б.

ЗЛОБОДНЕВНА

СВѢТОВНА ТЕМА - ПРАВАТА НА ЧОВѢКА

Международната организация за защита на политически преследвани лица - "амнести интернационалъ 'ai'" ни постави на разположение нѣколко публикации на нейното поддѣление 3800, група 1076 въ връзка съ нейни разследвания по положението на лица, задържани въ България. Едната отъ тѣхъ, едно общо изложение, ще предадемъ тукъ изцѣло, а отъ втората, отдѣлни извадки:

ОБЩО ИЗЛОЖЕНИЕ: (22 фев. 1989)

Отъ нѣколко години "амнести интернационалъ" следи съ загриженостъ сѣдбата на лица задържани въ България въ връзка съ тѣхни прояви продиктувани отъ схващания съобразени съ тѣхната съвестъ - тѣ въ сѣдностъ сѣ упражнили правото си на изразяване на мнения и на свобода за сдружаване безъ употреба на насилие. Тѣхното задържане е нарушение на параграфъ 19 и 22 на "Международната спогодба за граждански и политически права", която

бѣ ратифицирана отъ Н.Р. България на 21 септември 1970 г. Презъ изминалата година въ България сѣ били предприети независими начинания въ областта за защитата на човѣшкитѣ права; така, презъ януарий 1988 г. бѣ основано "НЕЗАВИСИМОТО ДРУЖЕСТВО ЗА ЗАЩИТА НА ПРАВАТА НА ЧОВѢКА ВЪ БЪЛГАРИЯ" (НДЗПЧ). Трима члена на това сдружение се намиратъ подъ домашенъ арестъ, двама други бѣха принудени да напуснатъ къмъ края на 1988 г. България.

Единъ отдѣленъ докладъ, ЕУР 15/01/89 разглежда подробно 29 случая на задържани въ България лица, отъ които 11 сж "задържани за нарушения извършени отъ убеждения по съвестъ" (терминология на "ai"). За останалитѣ 18 лица амнести интернационалъ настоятелно изисква сведения отъ българскитѣ власти за пребиваването и правното имъ положение.

ai

Отъ поставения ни на разположение докладъ ЕУР 15/01/89, споменатъ по-горе, изброяваме нѣколко отъ множеството затворници, които сж подъ юрдическото покровителство на амнести интернационалъ:

Янко Янковъ. На 41 години, доцентъ по правни науки въ софийския университетъ; задържанъ е билъ подъ предлогъ на членство въ противодържавна група и осъденъ на 5 години затворъ.

Илия Стояновъ Минева, 72 годишенъ. Председателъ на Д-ВОТО ЗА ЗАЩИТА НА ПРАВАТА НА ЧОВѢКА; намира се подъ домашенъ арестъ заради функцията си като председателъ на дружеството. Не му се позволява да напуска жилището си и да приема посетители. Той е въ лошо здравословно състояние и се намира въ гр. Септември.

Григоръ Симовъ Божиловъ и Димитъръ Томовъ - членове на НДЗПЧ. Тѣ сж били задържани на 11 януарий 1989 съ други 13 лица въ жилището на Петъръ Маноловъ. Следъ нѣколко дни сж били освободени, а тѣзи двама останали подъ домашенъ арестъ. Секретаря на дружеството, Петъръ Маноловъ е изгоненъ отъ България съ семейството си и се намира понастоящемъ въ Франция.

Стефанъ Чолаковъ отъ Вратца (председателъ) и Руменъ Цанковъ отъ Ломъ (секретаръ) на политическа нелегална група съ име "Зелена партия", сж били задържани на 29.12.88 първия, и на 06.01.89 вториятъ. Истинската причина за задържането имъ е понастоящемъ неизвестна, но може да се приеме съ сигурность, че сж се възползували отъ правото си на свободно изказване на мнение и свобода на сдружаване.

Емилъ Костадиновъ Калмаковъ (28 г.) е билъ задържанъ за първи пътъ още презъ 1979 г. заради отказа му да отбие военната си служба по религиозни съображения. Намира се въ старо-загорския затворъ, където излежава 3 годишна присяда.

Антонъ Запряновъ - членъ на независимия профсъюзъ "ПОДКРЕПА", е билъ задържанъ заедно съ д-ръ Константинъ Тренчевъ (председателъ) на 25 май при опитъ да информиратъ френското посолство въ София, че нѣма да могатъ да участвуватъ на конференцията по правата на човѣка въ Парижъ. Споредъ последна информация, тѣ се намиратъ въ Централния затворъ въ София.

Иванъ Василевъ Янковъ се намира на принудително мѣстожителство въ с. Василъ Левски - ловешко. Причината за това е протеста му срещу насилствената асимилация на турското малцинство. Не му е разрешено да напуска селото и отъ 20-до 6 часа е задълженъ да бѣде въ жилището си. ai счита ограниченията въ свободата на движение като видъ задържане.

Тодоръ Гагаловъ - подпредседателъ на "ПОДКРЕПА", отъ Стара Загора е задържанъ на 12 юний въ София, следъ разпитъ въ главната дирекция на милицията въ гр. София, вѣроятно въ връзка съ задържането на д-ръ К. Тренчевъ. "ПОДКРЕПА" поддържа протеста на турското малцинство срещу асимилационната политика на българското правителство.

Меди Догановъ, доцентъ по философия въ софийския университетъ е задържанъ на 15.06.1988 г., обвиненъ въ основаване на противодържавна организация, е осъденъ на 12 години затворъ. Споредъ ai истинската причина е отказа му да промѣни името си.

Аладинъ Рашидовъ Османовъ - задържанъ на 14.09.1987 и осъденъ отъ воененъ съдъ въ Пловдивъ на 10 години затворъ подъ предлогъ на шпионажъ.

Бейханъ Мюминова Юсуfoва - учителка отъ Момчилградъ, задържана заради участието си въ протестна демонстрация въ Момчилградъ отъ дек. 1984 год. Осъдена на 4 и половина години затворъ.

ПОЛУЧИХМЕ ОТЪ БЪЛГАРИЯ ДВА ДОКУМЕНТА, КОИТО ПРЕДАВАМЕ ПО-ДОЛУ ДОСЛОВНО:

ИЗЯВЛЕНИЕ на
ръководството на Клуба за подкрепа на гласността и преустройството в
България

До председателя на Народното събрание на НРБ
копия: до сръдствата за масова информация
връчено на 1 август 1989 г., входящ № 12002

Лишени от възможността публично да разискваме наболѣлитъ въпроси на страната, нашата тревога на граждани ни задължава да направимъ обществено достойно следното:

Сега, следъ като отъ страната ни се изселиха повече отъ 200 хиляди български граждани съ турско етническо самосъзнание и още стотици хиляди се готвят да напуснатъ България, държавата е заплашена отъ всеобща криза: икономическа, политическа, морална, идеологическа - като последствие отъ рѣзкия повратъ в политиката къмъ тѣзи граждани съ турско етническо самосъзнание, извършенъ презъ 1984-1985-а година. Криза икономическа - защото внезапно изгубваме голѣма частъ отъ работната сила в жизнено важни сектори на народното стопанство, каквито сѣ отглеждането на тютюна и строителството, минното дѣло, поддръжката на пѣтната мрежа, животновъдството, земедѣлието, безъ държавата да има възможност да замѣсти заминалитъ работници. А тази загуба може само временно да се компенсира съ извънредни мѣрки и трудъ.

Криза политическа - защото страната би изпаднала в дълбока международна изолация, която би повлѣкла следъ себе си допълнителни икономически трудности и неизбежно ще урони международния престижъ на българския народъ и българската държавност. Особено опасно за насъ е, че тази ситуация поставя подъ въпросъ политиката на гласност и преустройството, възможността за демократични преобразования, които в редица други социалистически страни се провеждатъ успѣшно. Всѣщностъ ще започнемъ да се движимъ назадъ къмъ все по-широко използване на командно-ад-

министративнитъ и репресивни сръдства в управлението. Съ обявяването на Указа за гражданска мобилизация (Държавен вестникъ отъ 4 юлий тази година) се развързватъ рѣцетъ на властитъ отъ всички равнища да принуждаватъ граждани, организации и институции да изпълняватъ всѣкакви команди. Тежки поражения ще се нанесатъ на нашия общественъ животъ, ако тази възможност се използва за разправа съ неформални групи и движения, ако в страната се създаде извънредно положение. А какви гаранции можемъ да имаме, че това нѣма да доведе до реставрация на голѣма частъ отъ духовния и политически арсеналъ на сталинизма и неосталинизма?

Криза морална - защото българскиятъ народъ е поставенъ в положение на съотговоренъ за сѣдбоносенъ актъ, извършенъ безъ негово знание и участие. Ако промѣната на мюсюлманскитъ имена се аргументира съ кръвна принадлежност, това е познатата отъ недалечното минало расова лжетеория съ трагичнитъ й последици. Днесъ, когато нѣщата получиха опасенъ развой и нѣкой трѣбва да поеме отговорността, усилено се отклонява общественото мнение, като се разпалватъ патриотарски страсти и се обявяватъ за родоотстъпници тѣкмо радетелитъ на гласност и преустройство, за правовъ редъ и гражданска защита на всѣкиго в страната.

Задълбочаването на тази криза ще отрезви мнозина. Но опасността да загубимъ цѣлия си капиталъ на хуманна и толерантна нация, придобитъ отъ Възраждането насамъ, е голѣма. В заветитъ си за бъдещето устройство на българската държава, Левски бѣ казалъ: "...и за турчина, и за

евреина, и прочие, каквито сж за всички - еднакво ще е". Българитѣ доказаха въ продължение на цѣлъ вѣкъ следъ Освобождението търпимостта и великодушното си отношение къмъ малцинствата, дълбоко съчувствие къмъ трагедията на арменцитѣ въ началото на вѣка, спасиха българскитѣ евреи отъ газовитѣ камери на хитлеризма. Сега, когато премълчаваме истинскитѣ причини за безкрайнитѣ бежански потоци, обявени за "екскурзианти", умира нашето национално достойнство.

Криза идеологическа - защото оголватъ и задълбочаватъ противоречието между официално прокламиранитѣ цѣли и тѣхното осъществяване: обещава се страната да се изгради като правова държава, а се нарушаватъ елементарни граждански права, поети международни задължения се заобикалятъ или оставатъ фактически безъ покритие, декларира се социалистически плурализъмъ, а се поддържа монополизъмъ въ политическия и духовенъ животъ.

Знаемъ добре какво представлява режимътъ въ Турция - кървави репресии върху свои и чужди, единъ отъ най-свирепите режими въ съвременния свѣтъ. Но ние се тревожимъ за нашата страна, за нашето гражданско общество, за съдбата на преустройството у насъ и за неотлъчно свързаната съ него съдба на народа ни. Защото проблемътъ на онѣзи български граждани съ турско етническо самосъзнание е частъ отъ проблема за нашата социалистическа демокрация и неговото решаване, защото той е показателенъ за политическата ни обща култура, за степенъта на нашата цивилизованостъ.

Изходътъ отъ кризата, която заплашва обществото ни, трѣбва да се търси още днесъ, въ началото на разразяването ѝ, за да се осигури процеса на обединяване въ българската държавно-политическа общностъ на всички граждани, независимо отъ тѣхния етнически произходъ или съзнание, за да се оздрави атмосферата, за да се смекчатъ отчаянието и ожесточението, да се съживи надеждата за по-добро и така да се създадатъ предпоставки за нелекия, но възможенъ изходъ отъ безизходицата. Ние смѣтаме за необходимо:

- да се даде възможностъ на всички български граждани съ турско етническо самосъзнание сами да избиратъ своитѣ имена, както и право да си възстановятъ старитѣ;

- да се признае правото на етно-културна идентичностъ съ всички произтичащи оттукъ права - на езикъ, вървания, обичаи, традиции. Същото се отнася за всички етнически малцинства на страната;

- за онѣзи български граждани съ турско етническо самосъзнание, които пожелаятъ да се върнатъ въ страната и сж лоялни къмъ нейнитѣ закони, да се дадатъ пълни гаранции, че тѣхниятъ имотъ, граждански права и свободи, както и човѣшкото имъ достойнство нѣма да бждатъ накърнявани.

Отъ друга страна е необходимо да се хвърли свѣтлина върху събитията съ българскитѣ граждани съ турско етническо самосъзнание отъ 1984-а насамъ: при какви обстоятелства и отъ кои органи сж взети съответни решения, какви сж били тѣхнитѣ политически, идейни, юридически основания, какъ сж съгласувани съ Конституцията и съществуващото законодателство и съ какви сръдства сж осъществени. Събраната информация да се направи достояние на обществеността, като се даде възможностъ да се застъпятъ различни гледища, включително критични, отъ всички заинтересовани страни.

Жизнено важнитѣ проблеми на страната и народа ни не могатъ да се разрешаватъ анонимно и изневидѣлица, а единствено чрезъ гласностъ, въ предвиденитѣ по конституцията и закона институции и процедури. Това значи да бждатъ решавани чрезъ диалогъ съ населението, било то малцинство, или мнозинство въ страната, политически, а не съ репресивни сръдства. Обратното, както неведнажъ е доказала собствената ни история, води до опасни последици за нацията.

Нека съ общитѣ усилия на цѣлия народъ да ги предотвратимъ!

Отъ ръководството на Клуба за подкрепа на гласността и преустройство въ България.

София, юлий 1989 г.

О Б Р Ъ Щ Е Н И Е

До Народното събрание на НРБ

До срѣдствата за масова информация

Вржчено на 18 юлий 1989 г.

Неотдавна група граждани се обърна къмъ Народното събрание съ предложение да бѣде обсъдена и издадена декларация по основнитѣ принципи на гласността и преустройството у насъ, която да внесе успокоение срѣдъ обществеността. Това навременно предложение остана безъ отзвукъ.

Но ето че напоследъкъ въ нашата родина ставатъ трагични събития. Узнахме отъ съобщения на БТА и на редица информационни агенции, че въ сблъсъци между милицията и български граждани - мюсюлмани сѣ паднали жертви. Това създава дълбоко безпокойство. На 31 май, 1 и 2 юний тази година Отечествениятъ фронтъ въ София и въ провинцията организира масови митинги и демонстрации, заклеймяващи като "родоотстъпници", "предатели", "отцепници" и "демагози" членоветѣ на Клуба за подкрепа на гласността и преустройството у насъ. Съ това се разпалва опасенъ антагонизъмъ, насъсква се озлобеностъ срещу български интелектуалци, които искрено и безкористно търсятъ пътъ къмъ национално разбирателство.

Причинитѣ за тѣзи трагични факти се коренятъ въ насилието, извършено отъ властитѣ върху етническата идентичностъ на български граждани, които сѣ съ турско самосъзнание, независимо отъ произхода имъ. Става дума за хора, които участваха наредъ съ насъ, българитѣ, въ изграждането на социалистическа България, и които съ своитѣ рожденни имена разнасяха по свѣта нейната слава.

Българскиятъ народъ винаги е билъ чуждъ на националното високомѣрие, презиралъ е расиститѣ и е проявявалъ търпимостъ къмъ малцинственитѣ групи, чиято родина е България. Великиятъ синъ на отечеството, Василъ Левски, бѣ предвидилъ въ бѣдещата българска държава равноправие за всички народности, упоменавайки изрично турската народностъ. А наредъ съ това нашиятъ народъ дълбоко е тачилъ своята интелигенция,

израсла отъ неговитѣ недра и доказала въ борбитѣ за свобода своята преданностъ къмъ идеалитѣ за чиста и света република, въ която всички, независимо отъ произхода си, ще бѣдатъ напълно равноправни.

Съ тази национална черта трѣбва да се обясни и фактътъ, че българскиятъ народъ, заедно съ независимата интелигенция, не допусна българскитѣ евреи да бѣдатъ депортирани и унищожени въ хитлеристкитѣ лагери на смъртта.

Толкова по-противна на националния ни характеръ, унижителна за националното ни достойнство и разрушителна за традицията ни на толерантностъ, е политиката на насилие върху етническото самосъзнание, както и разпалването на озлобление и вражда между народъ и частъ отъ интелигенцията. Такава политика ни дискредитира предъ свѣта и ни унижава въ собственитѣ ни очи. Похвати отъ 15-я вѣкъ въ края на 20-я вѣкъ сѣ анахронизъмъ. Днесъ не може насилствено да се отнеме личността на човѣка и неговата родова паметъ. Правата на човѣка сѣ въ центъра на вниманието на свѣтовната общественостъ и по тѣхъ сѣдятъ дали една страна е достойна да бѣде приета въ общия европейски домъ, да бѣде уважавана и подкрепяна.

Вършенитѣ отъ властитѣ до този моментъ нарушения на правата на човѣка приравняватъ въ етнически смисълъ хора съ най-различно самосъзнание - българско, турско, българо-мохамеданско, татарско, циганско и прочие - и по този начинъ съдействуватъ за усилията на Турция да представи всички мюсюлмани въ България единствено като турци, което може да доведе и до редица други непредвидими и нежелателни последици. Масовитѣ изселвания, които започнаха, сѣ една човѣшка и национална трагедия.

Поради всичко това, ние се обръщаме къмъ ръководителитѣ на нашата страна съ призивъ:

Въ духа на гласността да бъдат поставени на широко и задълбочено обсъждане проблемите на малцинствата и специално на българските граждани с турско самосъзнание, както и да се промени отношението към българската интелигенция, която търси диалог въ името на бъдещето. Никога не е късно да бъде взето решение - по-мъдро и далновидно от вече възприетото. Дори велики държави се отказват от своята политика по даден проблем и с това не губят, а напротив, печелят престиж. Един жест на разбиране към турско малцинство днес би ни дал морално право да проявим загриженост към отдавна забравените български малцинства зад граница.

При едно свободно, спокойно и всестранично обсъждане на тези сложни въпроси ще може да се изработи правилна линия за действие. Даваме си сметка, че такъв поврат е труден, но той е жизнено необходим. За да се стигне до разумното решение, ние смятаме, че тази линия трябва да бъде свързана с следните постановки, основаващи се на българската конституция и на международните споразумения от Хелзинки и Виена, подписани от нашата страна:

- да бъде признато правото да се върнат родните имена българските

граждани, които желаят това;

- да бъдат освободени всички, които са задържани или осъдени, заради борбата им за защита на етническа самобитност и приемствена култура;

- да се прекрати насилственото прокуждане от страната на български граждани.

Обръщаме се към нашите съграждани с турско самосъзнание:

- не предприемайте никакви насилствени действия;

- не се поддавайте на провокации и на страстите на мига;

- не се вслушвайте въ инсинуации от чужбина, защото те идат от политици, които сами често се отнасят съ жестока нетърпимост към своите малцинства;

- преодолете чувството на обида и мъст, както нашите предци успяха да го преодолеят след трагичния Април 1876-а; останете въ родината;

- нека работим заедно за разбирателство днес и спокойствие утре, за да живеем ние, нашите деца и внуци въ взаимно зачитане, както нашите деди повече от един век съжителствуват въ общата ни родина - България.

София, юний, 1989 г.

Обръщението е подписано от 121 граждани, между които и:

академик Алексей Шелудо
академик Асень Дацев
академик Иван Тодоров
Радой Ралин
професор Чавдар Кюранов
професор Иван Марев
професор Ленко Калчев
професор Трайко Петков
професор Иван Николов
доцент Недялко Мерджанов
о.з. полковник Борис Спасов

Д-ръ Желю Желев
Блага Димитрова
доцент Захари Захариев
Христо Кьосев
Мустафа Пашов
Салих Бакладжиев
Тодор Гагалов
Копринка Червенкова
Христо Радевски
Евгения Иванова
Георги Величков

* * * * *

ABN
CORRESPONDENCE
BULLETIN OF THE ANTI-BOLSHEVİK BLOC
OF NATIONS

Следете успешната борба на завладените от СССР народи! Изискайте бюлетина на адресъ:

Zeppelinstr. 67; 8 München 80; Germany-West

45 години (кървава) комунистическа диктатура не е шега работа! Да се чуди човъкъ на кого по-напредъ да честити - на насъ ли, редовитъ членове на комунистическото общество, че оцълъхме, или на червенитъ властници (че и тѣ оцълъха!).

Сега, въ днитъ преди този славенъ юбилеенъ 9 септември, мнозина си мислятъ, че комунистическитъ властници нѣматъ авторитетъ. Нищо подобно! Какъ да нѣматъ авторитетъ, когато удържаха най-голѣмото си, най-главно и най-сѣдбоносно обещание за България. Нѣкога, първиятъ комунистически властникъ въ България, небезизвестниятъ Георги Димитровъ грѣмогласно изрева отъ не една червена трибуна: "Ние трѣбва да направимъ отъ България това, което другитъ правителства правятъ за своитъ държави за сто и повече години".

И това обещание днесъ е реалностъ. Съ "таланта" на Димитровъ, Червенковъ и Живковъ днесъ България е онова, което друго правителство не би направило не за сто, ами и за 500 години. (Направете простата съпоставка съ османлиитъ, които ни заробваха 500 години.)

България нѣма днесъ нито годенъ за дишане въздухъ, нито реки съ хубава (не отровна) вода за напояване и рибовѣдство, нито почва за отглеждане на зеленчуци, зърнени храни и плодове.

Въ България раждаемостта спадна неимовѣрно много, увеличиха се престѣпленията отъ всѣкакъвъ характеръ. Страната не е конкурентно способна не само въ отдѣленъ отрасълъ на икономиката, на и дори само съ единъ нейнъ продуктъ. И понеже сме още подъ силното впечатление отъ

честването на една велика, спонтанна народна революция като френската отъ 1789 г. и понеже се надѣваме, искаме и вѣрваме и въ една такава нашенска, то нѣма да е излишно да напомнимъ, че престѣпленията на гилотинираната френска кралска двойка сѣ твърде блѣди, несериозни и наивни въ сравнение съ престѣпленията на нашитъ партийни властници.

И ужъ въ България сега всичко живѣе подъ знака на тая юбилейна цифра 45, а въ сѣдностъ много нѣща се вършатъ 5 за 4. "Петъ за четири" се работи, така се плаща и на работницитъ. Такова е снабдяването съ стоки отъ първа необходимостъ и така нататъкъ. Но ще се срещнатъ онѣзи, които смѣтатъ, че този юбилей нѣма да отекне силно. Напротивъ! Знае се, че най-силно ечи празното пространство. Празни сѣ речитъ на управляващитъ комунистически узурпатори отъ съдържание, празни сѣ магазинитъ, банкитъ (не личнитъ сейфове на голѣмцитъ!), празни сѣ заводитъ, празно е въ душата на народа. И какво би могло да звучи по-силно, ако не празни думи и обещания въ празно пространство?!

Ботевъ бѣше писалъ въ фейлетона си "Спешенъ плачъ" за горчивитъ и жалки сълзи на европейскитъ правителства за сваленитъ отъ поредната народна революция френски аристократи. Но за сваленитъ червени комунистически аристократи въ България нѣма да има плачъ. Дори и спешенъ! И не е далечъ онзи грѣмотевиченъ, пречистващъ, Ботевски "День първи"!

День Първи на Нова Свободна България!

Станимиръ Желѣзковъ

Цитатъ

"Езикътъ на всички македонски славяни е чистъ български. Другото, което се разправя - това е само политика, а насъ тука ни интересува само науката, ..."

Проф. Пеекийнъ, Лайпцигъ, 1898 година.
"Грамматика на южно-славянскитъ езици."

FRIDAY, OCTOBER 20, 1989 • USA TODAY

► In hard-line communist Bulgaria, about 150 human rights activists held their first public rally — outnumbered 3-to-1 by plainclothes police and hecklers, who reportedly were paid to hurl insults.

ЧЕСТВУВАНЕ НА СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ ВЪ НЮ ЙОРКЪ

На 9 юлий 1989 г. в Ню Йорк най тържествено бѣ чествувана седмицата на поробенитѣ отъ комунизма народи. БНФ бѣше представенъ отъ група начело съ българското знаме, носено отъ Димитъръ Стожановъ. Въ групата личаха г.г.Емилъ Атанасовъ, Петъръ Николовъ, Тодоръ Безевъ и много други. Д-ръ Иванъ Дочевъ, който е почетенъ председателъ на Комитета на поробенитѣ народи в Ню Йорк бѣше начело на манифестацията и единъ отъ главнитѣ говорители на събранието в Централния паркъ.

Въ 10 ч.заранѣта в катедралната църква Св.Патрикъ се състоя нарочна служба. Знамената на поробенитѣ народи бѣха благословени предъ олтаря. Следъ това се състоя грандиозна манифестация по Петото авеню до Централния паркъ където се състоя публично събрание. Въ манифестацията взѣ-

ха участие съ своитѣ знамена и множество плакати групи отъ 27 националности:Албания, Армения, Азербейджанъ, България, Бѣлорусия, Камбоджа, Китай, Хърватско, Козакя, Куба, Чехия, Словакия, Грузиния, Източна Германия, Литва, Летония, Естония, Северна Корея, Виетнамъ, Ромъния, Никарагуа, Северенъ Кавказъ, Полша, Туркестанъ и Украйна.

Маршалъ на манифестацията бѣше бившия народенъ представителъ, голѣмъ борецъ противъ комунизма и ветеранъ отъ войнитѣ, г-нъ Хамилтънъ Фишъ, сега на 101 годишна възраст, но още бодъръ, който говори и на събранието. Гостъ говорителъ бѣше г-нъ Робертъ Лаудеръ, кандидата на републиканската партия за кметъ на Ню Йоркъ, който декларира пълна подкрепа на борцитѣ за свобода/на снимката д-ръ Дочевъ съ г-нъ Лаудеръ/.

Въ речъта си на събранието д-ръ Дочевъ между другото каза:"Сѣбитията, които се развиха в Полша и Унгария показватъ, че комунизма е къмъ своя край и скоро поробенитѣ народи ще възвърнатъ свободата си. Въ България вече се организираха и разпространиха движения за защита на човѣшкитѣ права, за свобода и демокрация, и тия движения немогатъ да бждатъ спрѣни. Намъ се налага въ пълно сътрудничество да продължимъ борбата за свобода до крайна победа и победата е на наша страна".

На 13 юлий т.г. като частъ отъ чествуването на Седмицата на поробенитѣ народи се състоя демонстрация предъ Организацията на Обединенитѣ народи, а на 15 юлий имаше заключителна църковна служба и събрание в Лютеранската църква в Бруклинъ, съ която се приключи програмата за чествуване на Седмицата. Пресата и Телевизията отбелѣзаха всички прояви на чествуването, което и тази година приключи съ голѣмъ успѣхъ.

ПО СЛУЧАЙ 45-ТАТА ГОДИШНИНА ОТЪ 9.9.1944 ГОДИНА БЪХА
УСТРОЕНИ ПАНАХИДИ ПО ЦЪЛЪ СВЪТЪ ЗА ЧЕСТВУВАНЕ ПАМЕТЪТА НА ГЕРО-
ИТЪ, КОИТО ДАДОХА ЖИВОТА СИ ВЪ БОРБАТА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА ЗА СВО-
БОДАТА НА БЪЛГАРИЯ.

Ню Йорк, САЩ: По инициатива на клона на БНФ, съ председател г-нъ Емилъ Атанасовъ, на 10 септември се състоя панахида въ Украинската катедрална църква "Св.Владимиръ" на 82ра улица въ Ню Йорк. Предъ олтаря бѣха българското и американското знаме, носени отъ г-да Петъръ Николовъ и Петко Комитовъ. Панахидата се отслужи от Владиката Владимиръ Вазилевски въ съслужение съ нѣколко свещеници, между които и българскиятъ свещеникъ Йорданъ Вичевъ, новъ емигрантъ. На чело на множеството присъстващи личеше Почетния Председател на БНФ, д-ръ Иванъ Дочевъ. Следъ панахидата въ църковната зала бѣше сервирано жито, вино и закуски за Богъ да прости.

Рио де Жанейро, Бразилия: Клона на БНФ съ Председател г-нъ Наско Бочевъ организира тържествена панахида на 9 септември въ Сирийската православна църква "Св.Никола", отлично посетена отъ нашата национална емиграция.

Чикаго, САЩ: Въ православната църква "Дева Мария" на 10 септември бѣ отслужена панахида отъ от.Йоанъ за жертвитѣ на комунизъма въ България, за Н.В.Царъ Борисъ III и всички българи починали въ Чикаго. Бѣ уредена кратка програма отъ клона на БНФ въ града, следъ което бѣ поднесено жито и вино за Богъ да прости. Съ присъствието си нашитѣ сънародници зачетоха свѣтлата паметъ на падналитѣ за Родината и тѣзи починали въ емиграция. Следъ панахидата въ единъ ресторантъ бѣ сложена братска трапеза.

Ниагара Фолсъ, Канада: На 10 септември 1989 г. се състоя тържествена панахида въ Българската православна църква "Св.Иванъ Рилски", отслужена при подходяща обстановка отъ отецъ Гроздановъ и масово посетена отъ нашата родна емиграция въ града и неговитѣ околности. Въ панахидата взеха участие голѣма група членове на клона на БНФ въ Бъфало, САЩ, начело съ Председателя на клона г-нъ Миро Герговъ. Следъ службата всички присъстващи се събраха около паметника на загиналитѣ за свободата на България кждето г-нъ Ангелъ Гъндерски, председателя на БНФ въ Торонто произнесе кратко и ободряващо слово. На сложената братска трапеза въ църковната зала говори г-нъ Лука Арсовъ, председателя на БНФ въ Ниагара Фолсъ, който също цитира стихотворението "9 септември" отъ починалия наскоро Асенъ Николовъ. Д-ръ Мария Русева рецитира стихотворението си "Синоветѣ на Кубратъ". Посещението бѣ отлично и всички присъстващи почетоха паметъта на загиналитѣ.

Отава, Канада: Клона на БНФ "Горяни" съ председател г-нъ Димитъръ Николовъ организира възпоменателна панахида на 10.9.1989 г. въ дома на г-нъ и г-жа Пенчо Игнатовъ. Панахидата бѣ отслужена отъ арменскиятъ свещеникъ отецъ Никодимъ Присоянъ и отецъ Олегъ Кириловъ отъ руската прав.църква. Въ присъствието на гости отъ много нации: арменци, българи отъ Титова Македония, хървати, сърби, новопристигнали турци отъ България, унгарци, чехи, поляци и други, приветствено слово произнесе зам.кмета на Отава, г-нъ Антонъ Уайтенбъргъ. Той каза между другото, че комуниститѣ никога нѣма да успѣятъ да проведатъ това което мислятъ съ насилие и тероръ. На края, председателятъ г-нъ Николовъ благодари на български и английски езикъ на всички гости и участници за тѣхната подкрепа. Сложена бѣ народна трапеза за Богъ да прости.

Лосъ Анжелесъ, Калифорния: На 27 августъ 1989 г. Независимата българска източно православна църква "Св.Георги" и БНФ въ града направиха панахида по случай 46 години отъ смъртта на Н.В.Царъ Борисъ III-Обединителъ. Службата бѣ водена отъ архимандритъ Дамянъ въ църковния храмъ-памятникъ. Присъствуваха надъ 100 души. Следъ панахидата, въ салона на църквата, запасния капитанъ г-нъ Начко Пахарковъ произнесе кратко прочувствено слово за живота, дейността и заслугитѣ на Царя-Обединителъ, както и личнитѣ си спомени съ Него. Бѣ сервиранъ обѣдъ съ жито, сладкиши и чаша вино за "Богъ да прости".

На 10 септемврий сѣшитѣ две организации извършиха панахида за падналитѣ -- надъ 102,000 български патриоти -- звѣрски избити отъ комуниститѣ по 9.9.1944 г. Като гости на траурното тържество присъствуваха д-ръ Николай Адтънковъ, Председателя на БНФ и г-жа Дора Гъбенска, председателката на дружеството на българскитѣ писатели въ изгнание и редакторка на сп."Лъчъ". Следъ службата сѣщо извършена отъ арх.Дамянъ, гоститѣ надъ 120 души бѣха поканени въ църковния салонъ. Г-нъ Младенъ Младеновъ рецитира своето стихотворение "Боеца на постъ" съ голѣмъ успѣхъ. Д-ръ Алтънковъ говори за падналитѣ свидни жертви, като подчерта, че тѣ завинаги ще останатъ въ паметъта на нашия народъ. Следъ краткото слово въ сѣщия духъ отъ г-нъ Пахарковъ, се даде обѣдъ: кебапчета, старъ фасулъ и се раздаде жито, реване и домашенъ хлѣбъ съ чаша вино за "Богъ да прости".

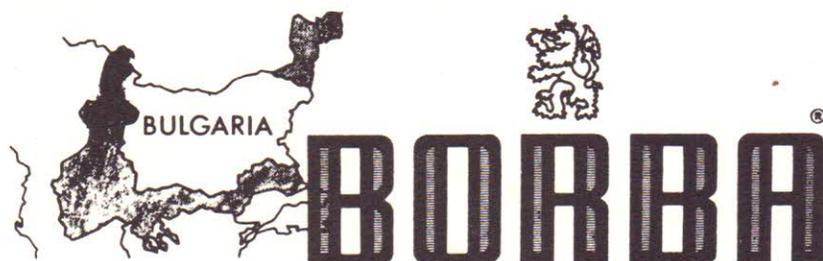
Настоятелството на църковната община и Ръководството на БНФ изказаха благодарностъ на от.Дамянъ, който направи домашниятъ хлѣбъ, г-жа Асенова, която пригъти житото, г-жа Катя Дабеvsка, която направи реването и г-дата Н.Байкушевъ, Н.Николовъ, Д.Глухчевъ и И.Николовъ, които приготвиха и поднесоха храната, организирани отъ председателя на БНФ въ Южна Калифорния, г-нъ Петъръ Кирковъ. Особена благодарностъ се изказа на семейството на г-нъ Петъръ Симовъ, което изпълни хоровата частъ на службата и на г-нъ Юлианъ Вълчевъ, който помагаше на свещеника презъ дветѣ панахиди.

Дописникъ на БОРБА: Цвѣтанка Асенова.

Фейендалъ, Холендия: Почитане на паметъта на падналитѣ жертви въ борбата противъ комунизма бѣ извършено на 10.9.1989 г. въ католическата църква въ града, организирано отъ председателя на БНФ, г-нъ Петъръ Цанковъ.

Западенъ Берлинъ, Германия: Тържествена панахида по случай черния 9ти септемврий се състоя на 9.9.1989 г. въ 10 часа въ руската православна емигрантска църква на Кулмбахеръ шрасе. Водена и организирана отъ председателя на Б.Н.Ф. инж.Георгъ Шаленбергъ, службата почете паметъта на падналитѣ въ борбата за народни правдини. Свещеникътъ освѣти специалния хлѣбъ съ знака на БНФ, гроздето и виното, следъ което се състоя братска трапеза въ близъкъ ресторантъ за Богъ да прости.

Стокхолмъ, Швеция: Две панахиди по случай 9.9.1944 бѣха отслужени въ Стокхолмъ: на 8 септемврий въ черквата Св.София, Медборианъ-Пладетъ, отслужена отъ двама шведски свещеници и на другия день, въ къщата на председателя на БНФ за Скандинавия, г-нъ Никола Атанасовъ. Въ стечение на много българиг, панахидитѣ споменаха не само паметъта на загиналитѣ наши скъпи братя и бащи -- които винаги ще продължатъ да живѣятъ между насъ -- но и тѣзи физически живѣещи наши сънародници, които се намиратъ въ мъртво положение. Г-нъ Ник.Атанасовъ е произнесълъ подходящи слова за случая.

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

А П Е Л Ъ З А С Р Ъ Д С Т В А

Въпреки увеличаването на постъпленията към фонда "Борба", разходите на редакцията се отежняват от изискванията на нашата борба при новите обстоятелства на развитие. Освен пощенски, канцеларски и печатарски разноски ние не плащаме за никакви други услуги: всички наши сътрудници, редакционни работници и разпространители работят съвременно безплатно и употребяват собствените си съоръжения. Въпреки това са ни необходими СРЪДСТВА. Всички ние заделяме от собствените си приходи и така трябва да бъде понеже борбата изисква жертви и нищо не е дадено никому безплатно.

Разноските ни се увеличават не само поради инфлацията и необходимостта да се справяме с нови изисквания. СЕГА БОРБАТА ВЕЧЕ СЕ ВОДИ ВЪ БЪЛГАРИЯ. Ние не можем и не страним от отговорностите си. Телефонни контакти, частни пратки, използването на канали -- ВСИЧКО ТОВА СТРУВА МНОГО СЪБПО. През последните две години нашите разноски са увеличени повече от трикратно. И продължават да се увеличават.

Завиждаме на влиянието на известни малцинства върху държавната политика на страните в които живеят, а често не се запитваме на какво се дължи. Ирландците в чужбина финансират революцията в Северна Ирландия, богатите на петрол арабски княжества подпомагат борбата на палестинците с милиони долари, американските евреи изпращат милиарди в Израел, гърците в САЩ отделят неимоверни средства за тяхната пропаганда. А ние? Мормонската църква в САЩ е богата и влиятелна понеже членовете ѝ даряват 10% от дохода си. Евреите дават повече. А ние?

Никой в света и никое правителство не отпуска средства поради алтруизъм. Българския Национален Фронт НИКОГА не е приемал и няма да приеме помощи от чужди правителства и агенции, които посягат днес на нашата независимост, а утре ще се опитат да налагат мнението си на нашия народ. Ние не сме чуждопоклонници, махзарджии, или чужди агенти. Ние сме българи, български националисти и патриоти.

Затова апелираме към вас: читателите на БОРБА, нашите съмишленици, съидейници, братя по участие и по борба: ПОМОГНЕТЕ! Помогнете в общата борба! Присъединете се към нас, насърчете ни с писмо или с помощ. Края на нашата много дълга борба приближава: всички ние ще се върнем скоро в Родината си като победители, с вдигнато чело и горди, че и ние сме допринесли в тежките времена, когато всеки борец се бори за петима. Вашата помощ ще бъде оценена. Българския народ ще ви бъде признателен.

НАРОДЪ, КОЙТО НЕ Е ГОТОВ НА ЖЕРТВИ НЕ Е ДОСТОЕН ЗА СВОБОДА!